

Merhaba,

1 Mayıs'a yaklaştığımız, heyecanımızın giderek arttığı bugünlerde, 14. sayımızda sizlerle buluşmanın sevincini yaşıyoruz. Size ulaşan her sayımız, sizlerin kafasında gelişen somut olaylara ve sınıflar savaşımının genel çizgilerine ilişkin sorunlara dair açık ve berrak bir anlayış oluşturabiliyorsa, yayın faaliyetimiz amacına ulaşıyor demektir.

Kapitalizmin, özellikle son yarım yüzyıldır teknoloji alanında kaydettiği gelişme emek üretkenliğini çok artırdı. Sadece teknoloji değil daha birçok etken emeğin üretkenliğinin artışında rol oynadı, ama aynı zamanda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu koşullarda bu gelişmelerin her biri, işçi ve emekçiler üzerinde sermayenin egemenliğini artırdı. Emek üretkenliğinin artışı normal koşullarda iş zamanını azaltıp, dinlenme zamanını artıracakken, kapitalizm koşullarında bu, işçi yaşamına hemen hemen hiç yansımamıştır. Sosyalizm koşullarında olsa; insanlar çalışma zamanı dışında elde edebilecekleri "boş zamanda", kendi bireysel gelişmelerini sınırsızca sağlayabilirler. Kapitalizmde işçi ve emekçiler normal çalışma saatleri dışında bir de mesaiye katıyor ve ancak bu şekilde zar zor gelişimlerini sağlıyorlar. Bu sayımızın başyazısı bu konu üzerinde duruyor.

Bu sayımızın gündemini, dünya üzerinde emek ile sermaye arasında süren savaşımın en sonunda emeğin zafriyle sonuçlanacağına dair görüşlerimiz oluşturuyor. Sermaye artık tarihsel inisiyatifi yitirmiş ve sıçramalı bir çöküş sürecine girmiştir. Bu, tüm dünyada emeğin sesinin daha çok duyulacağı ve emek ordusunun burjuvaziye yenilgiye uğratacağı bir süreçtir. "Ayaklanmalar Yüzyılı", bütün dünyanın emeğin olmasıyla sona erecektir. Komünizm, bu yüzyıla tartışmasız bir şekilde damgasını vuracaktır.

Dünya üzerindeki tüm gelişmeler, gidişatın bu noktaya doğru geldiğini gösteriyor. ABD'nin emekçi halklara karşı başlattığı 3. Dünya Savaşı, ona beklediğini vermek söyle dursun, daha ilk adımında yenilginin girdabına girmiş bulunuyor. Irak'taki savaş, ABD için cehennemin yollarını döşüyor. Dünya egemeni olma peşindeki ABD, egemen olduğu yerlerde de halkların tepkisini alıyor ve egemenlik alanlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor. Milyonlar ayaklandığında emperyalist-kapitalist sistem tam bir çöküş yaşayacaktır.

Bu 1 Mayıs, proletaryanın burjuvaziyle yüzyıllardır süren savaşımın en somut göstergesi olacak. Aynı zamanda NATO'nun Haziran ayının sonunda İstanbul'da yapmayı düşündüğü zirveye emek cephesinden bir yanıt anlamı taşıyacak.

Yeni sayımızda buluşmak, mücadele birliğini geliştirmek dileğiyle...

1 MAYIS'TA

1 MAYIS ALANINA

YENİ
EVREDE
**MÜCADELE
BİRLİĞİ**

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEGIN OLACAK!

1 MAYIS ALANI

TAKSİM'DİR

YENİ
EVREDE
**MÜCADELE
BİRLİĞİ**

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEGIN OLACAK!

KAPİTALİZM, BİREYSEL GELİŞME- NİN TAHRİP EDİLMESİ-

Sürekli, kapitalist sömürden söz ederiz. Nedir kapitalist sömürü. Kısa ve özce, karşılığı ödenmemiş emeğe el konulmasıdır. Kapitalist bu karşılığı ödenmemiş, artı-emeği kendisine zorla maleder. İşçinin ürettiği, patronların el koyduğu artı-emeğin ürünleri işçiye yabancılaşır. Karşılığı ödenmemiş emeğin ürünleri olan üretim araçları, işçi sınıfı ile karşıtlık halindedir. Kapitalist sistem, işçilerin sömürüsüne dayanır. Ve sistemin tüm ekonomik yapısı, işçi sınıfıyla uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık içindedir. Bu nedenle işçilerin başkaldırısı demek, kapitalizmin yıkılması demektir.

Kapitalist bir artı-değer imalatçısıdır. Artı-değer üretimi, kapitalist üretimin harekete geçirici gücüdür. Kapitalist artı-değeri kara dönüştürür. Kapitalistin amacı kar elde etmektir. Üretim yapmak kapitalist için amaç değil, bir araçtır yalnızca. Kara ulaşma amacı için bir araç. Karın kaynağı işçinin karşılığı ödenmemiş emeği olduğuna göre, emek-gücünü ne kadar sömürebilirse, kar da o denli yüksek olur. O halde kapitalistlerin daha fazla kar için göze alamayacağı cinayet

yoktur. Her şey kar içindir.

İşçinin sömürülmesinin tek değil, pek çok çeşitli yolu var. Servet elde etmenin yöntemleri çok zenginleşti. Ancak özü değişmedi: İşçinin yaşamını tüketmek. Kapitalistin artı-değere, kara, servete çevirdiği şey, emekçinin sağlığı, sınırları, beyni ve erken yaşta yok olan yaşamıdır. O halde işçinin yaşamı, kapitalist ile (kişiselleşmiş sermaye olan kapitalistle) karşıtlık halindedir. Kapitalistin, emekçinin ve aile üyelerinin tüm zamanını kara dönüştürmesi, kapitalizmin doğası gereğidir.

Kapitalist üretim, değer üretimidir, artı-değer üretimidir. Bir metanın değerini belirleyen, o meta için gerekli emek zamanıdır, toplumsal olarak gerekli emek zamanıdır. Yani servetin kaynağı, gerekli emek zamanıdır. Bu nedenle kapitalistler, toplumsal gerekli emek zamanını düşürmek için her yolu dener. Bunun için emek-gücünün üretkenliğinden yararlanırlar. Emeğin üretkenliği, emeğin bileşik örgütlenmesine, bilime, üretim yöntemlerine, makinelerdeki gelişmelere bağlı olarak artar. Emek üretkenliğini arttıran tüm yöntemler, emekçilerin üzerinde

egemenlik kurma, güçlendirme yöntemleridir. Ve toplumsal sistemin yabancılaşmış tüm gücü, olanca ağırlığıyla emekçilerin omuzlarına biner.

Kapitalist sömürünün çeşitli yolları var. Bu yolların her biri, kapitalizmin hangi gelişme aşamasında olduğunu anlatır. Örneğin, iş gününü uzatma. Kapitalizmin ilkel sermaye birikimi dönemine aittir. İş günü ne kadar uzatılırsa, kapitalistin el koyduğu artı-emek ve dolaşısıyla artı-değer o kadar artar. İş gününün uzaması, işçinin yaşamının kısalmasıdır. Sanılmaması ki işgününün uzatılması yani mutlak artı-değer sömürüsü geçmişe aittir. Hayır. Bu yol her zaman kullanılmıştır. Ve

günümüzde, yüksek işsizlik ortamı, derin yoksulluk ve emekçilerin örgütsüzlük koşullarında, iş günü yeniden uzatılıyor.

Diğer bir yöntem -ki kapitalist üretimin temel yöntemidir- işçinin kendi yaşam araçlarını elde etmek için, kendisi için harcadığı zaman olan gerekli emek-zamanını düşürmek. Gerekli emek-zamanı düşürülerek, kapitalist karşılığı ödenmemiş olan artı-emek zamanını arttırmış olur. Bunu, emek üretkenliğindeki gelişmeye dayanarak yapar. Ama biliyoruz ki, iş günü kısaltıldıkça, emeğin yoğunluğu artar. Bu yolla işçi öyle çalıştırılır ki, geriye yaşanacak fazla bir ömrü kalmaz. Nispi artı-değer sömürüsü dediğimiz bu yöntem, bugün en korkunç biçimde kullanılıyor. Ve egemen bir yöntemdir. “Bant sistemi” denilen yani işçiyi “dolap beygirine” dönüştüren bu üretim yöntemiyle, işçinin ne sınıri, ne canı kalır; iskelete döner.

Bunun yanı sıra kapitalistler ücretlerin değerinin altına düşürülmesi için fazla zorlanmazlar. Büyük boyutlara varan işsizlik, onlara bu olanağı kendiliğinden verir. İşçilerle işsizler arasındaki rekabetten yararlanan kapi-

talistler, ücretleri düşürmeye bakarlar. Ama kapitalistler işi kendiliğinden gelişmeye bırakmaz. Çeşitli biçimlerle devlet zorunu devreye sokarak ücretleri, değerinin altına düşürürler. Ücretlerin, değerinin altına düşmesi demek, işçinin, yeniden çalışması için zorunlu olan yaşam gereksinmelerini karşılayamaması demektir. Buradan çıkarılacak sonuçlardan biri şudur: İşçi, soyunu devam ettiremez noktaya doğru gidiyor.

Ücretlerin, değerinin altına düşürülmesi, kapitalist rekabetin keskinleşmesi nedeniyle, tüm kapitalist ülkelerde yaygın olarak kullanılıyor.

Kapitalistlerin kar için başvuramayacağı yol yoktur.

İşçiler sık sık söylerler, “bizim bir makine kadar değerimiz yoktur.” Aslında bir iş cinayeti olan iş kazası olduğu zaman patron, işçiden önce, makineye ne oldu, diye düşünür. Çünkü işçi çok “ucuzdur”, makine ise pahalı. Sakat kalan işçinin yerine işi kabul edecek olan çok insan var, ama makineye yeni bir yatırım yapmak, onlar için bir kayıptır. Ve makineden tasarruf yapmak için, işçinin sağlığını, gücünü, yaşamını bol miktarda harcarlar. Yani işçilerin tüm yaşamını bolca harcamak suretiyle makineden tasarruf yapmak, kapitalist için ortalama karı yükseltmenin bir aracıdır. Aslında, kapitalist daha yüksek bir kar için, işçinin kanından, canından, beyninden ekonomik tasarruf yapıyor.

İşçiler, her zaman, çalıştıkları yer için, “burada insan yaşayamaz”, der. Doğru. Çünkü, patronun, daha rahat, geniş, havadar ve sağlığa uygun bir işyeri için yapacağı her ek harcama, onun karını düşürür. Hiçbir patron da karın düşmesini istemez. -Tıpkı karları düşmesin diye hiçbir önlem almayıp, çevreyi kirlettikleri, öldürdükleri gibi.- Demek ki, patronlar en kötü çalışma koşullarından da kazanıyorlar. İşte, güneş girmeyen, havasız, daracık, insanın yaşayamayacağı yerler. Kömür ocakları, madenler, fabrikalar,

atölyeler, hepsi berbat. Buna üretimde artan kullanımıyla kimyanın yarattığı etkileri eklersek, çalışan bireyin nasıl korkunç biçimde harcandığını görürüz.

Tıp ve çağdaş gelişme sonucu, insanların ortalama yaşam süresi artmıştır. Ama işçi ve ailesinin ortalama yaşam süresi düşüktür. Örnek, kapitalizmin en gelişmiş olduğu ve tıbbın ileri olduğu Amerika’da beyazlarda ortalama yaş, 70 civarında. Siyahlarda ise 43! İşte emekçi bir halkın korkunç harcanması. Bunun ana nedeni ekonomiktir. En iyi ekonomik koşullara sahip olanlar daha uzun yaşar. Daha kötü ekonomik şartlarda yaşayanlar, daha kısa yaşar.

Fakat, emekçi sınıf bireylerinin gelişmesinin harcanması tek yönlü değil, her yönden bir yıkım içindedir. Eğitim, kültür, fizik, sağlık, her açıdan bireyin gelişimi tahrip edilmiştir. Ve insanlığın bugünkü gelişme düzeyi, bireyin gelişmesinin harcanmasına borçlu.

“Gerçekten de insan soyunun gelişmesi güvenlik altına alınmış ve sürdürülebilmiş ise, bu, yalnızca toplumun bilinçli olarak yeniden örgütlenmesinden hemen önce gelen tarih döneminde, bireysel gelişmenin işte bu en korkunç şekilde harcanması sayesinde olmuştur.” (K.Marx, Kapital III, Sf.83)

Toplumun bilinçli olarak yeniden örgütlendiği koşullarda, bireyin gelişiminin bu en korkunç şekilde harcanması son bulacaktır. Emek yükü, toplumun bir kesiminin sırtından alınıp, toplumun tüm sağlıklı üyelerine dağıtılacaktır. Böylece her bireyin gelişimi, çok yönlü gelişimi güvence altına alınacaktır.

Bireyler, böyle bir gelişmenin yani insanın tam ve çok yönlü gelişmesinin maddi koşullarının oluştuğunun bilincindedir. Bu bilinçle, eski toplumu yıkmak için devrim dalgasını tüm dünyaya yayıyor.

C.DAĞLI

Tıp ve çağdaş gelişme sonucu, insanların ortalama yaşam süresi artmıştır. Ama işçi ve ailesinin ortalama yaşam süresi düşüktür. Örnek, kapitalizmin en gelişmiş olduğu ve tıbbın ileri olduğu Amerika’da beyazlarda ortalama yaş, 70 civarında. Siyahlarda ise 43! İşte emekçi bir halkın korkunç harcanması. Bunun ana nedeni ekonomiktir. En iyi ekonomik koşullara sahip olanlar daha uzun yaşar. Daha kötü ekonomik şartlarda yaşayanlar, daha kısa yaşar.

Fakat, emekçi sınıf bireylerinin gelişmesinin harcanması tek yönlü değil, her yönden bir yıkım içindedir. Eğitim, kültür, fizik, sağlık, her açıdan bireyin gelişimi tahrip edilmiştir. Ve insanlığın bugünkü gelişme düzeyi, bireyin gelişmesinin harcanmasına borçlu.

Kişi Başına Düşen Ulusal Gelir Değil, KİŞİ BAŞINA DÜŞEN SEFALET ÜCRETİ ve İŞSİZLERİN GELİRSİZLİĞİ

Kapitalist sınıf ve onun sözcüleri olan iktisatçılar ve politikacılar, bilimsel sosyalizmin, konuyu aydınlatmasına rağmen, sömürülerinin üstünü örtmeyi sürdürüyorlar. Sosyalizmin aydınlatıcı ışığında, kapitalist sömürünün, artı-değerin kaynağı ortaya çıkartıldı. Marx'ın yaptığı bu çalışma, insanlık açısından çığır açıcıydı. Kapitalistler, Marx'ın bu bilimsel çözümlemesine karşı önce direndi, buna rağmen onun görüşleri kabul görünce ya sessizlikle geçiştirdiler ya da bu görüşlerin politik sonuçlarını, burjuva düzen için tehlikeli sonuçlarını yadsıyarak kabul ettiler. Marx'ın bu alandaki çalışmaları ve görüşleri, burjuva dünyasına bir çığ gibi düştü.

Kapitalistler, sömürüyü ve sömürünün temellerini açığa çıkaran bilimsel çalışmalara aldırmaz etmeksizin, sömürüsünü çeşitli biçimlerde perdelemeye devam ediyorlar. İşte, tüm kapitalist ülkelerde, her yıl açıklanan “kişi başına düşen ulusal gelir” hikayesi. Oysa ki bu konu komünistler tarafından açığa çıkarılmıştır. Buna karşın, burjuvazi, ısrarla her yıl bu konuya ilişkin açıklama yapıyor. O zaman konu üzerinde yeniden durmalıyız. Bu sorun üzerinde hiçbir eleştirel yaklaşımda bulunmayan sosyalistlerin belli çevreleri için de yararlı olur.

Önce “ulusal gelir” nedir, Marx'tan öğrenelim: “*Tüm toplumun geliri açısından, ulusal gelir, ücretler artı kar artı ranttan, şu halde brüt gelirden ibarettir*”. Her üçünün de ortak yanı gelirin biçimleri olmalarıdır. Fakat, aynı zamanda, temelde farklılık gösterirler. Ücretler ödenmiş emeği temsil ettikleri halde, kar ve rant ödenmemiş, işçiden sızdırılmış, zorla el konmuş emeği temsil ederler. Burjuvazinin “ulusal gelir” kavramı, bu gerçeği perdeliyor. Sanki bu toplum kapitalistçe örgütlenmiş bir toplum değil de, gereksinimlerini ortak karşılayan bir organizma olarak gösteriliyor. Kapitalist toplum, gereksinimlerini ortak karşılayan sosyal bir organizma değil; bir sınıf gereksinimlerinden fazlasına sahipken, diğer sınıfın sömürülmesi, gereksinimlerini karşılayamama-

sı ve sefaletine dayanan bir toplumdur. Böyle bir toplumda “ulusal gelir” yalnızca, gelirin biçimleri yönünde ortaktır. Esasta ise farklıdır.

Ama bunlar, farklı sınıfların, aralarında uzlaşmaz çelişki ve karşıtık olan proletarya ve kapitalist sınıfların farklı gelir biçimleridir. Gelir biçimi, bir bölüşüm biçimidir. Ne ki, kendi başına bölüşüm biçimleri yoktur. Toplumsal biçimi ne olursa olsun, her toplumun, kendi bölüşüm biçimi vardır. Bölüşüm biçimi, bir toplumun üretim

ilişkilerine denk düşer. O da, üretim biçimine denk düşer. Şu halde, her üretim biçiminin bir bölüşüm biçimi var. Kapitalist toplum, ücretli-emeğe, üretim araçlarının sermaye olmasına ve kapitalist üretim sürecine dayanır. Böylesi bir toplumda toplumun yıllık toplam geliri- ki ücretler artı, artı-değerden oluşur-her sınıfın, üretim araçları karşısındaki konumuna göre bölüşülür. Demek ki kapitalist toplumda, gereksinimlerin ortak karşılanması diye bir durum yoktur. Bu, eşyanın tabiatına aykırı olurdu.

Bu durumda “kişi başına” düşen ulusal gelir” nasıl açıklanmalı. Öncelikle, burada, soyutlaması yapılan böyle bir kişi gerçekte yoktur. Kapitalist bir toplumda farklı sınıflar var. Ve her kişi de, bu sınıflardan birine aittir. Dolayısıyla, bu gerçeğe aykırı olarak “kişi başına” sözü bir aldatmacadan ibarettir. Her sınıfa ait kişinin, sınıfına ve sınıfındaki durumuna göre bir geliri vardır.

Peki “kişi başına düşen ulusal gelir” sözcüğüyle burjuvalar neyi kanıtlamaya çalışıyor. Birincisi, ulusal gelirin, ulusal zenginliğin artışı; ikincisi, bu ulusal zenginliğin nasıl da her “kişiye” pay edildiğini. Kapitalist ulusların zenginleştikleri doğrudur. İleri kapitalist uluslar daha zengindir. Ama bu neyi gösterir. Zenginlik-yoksulluk karşıtlığının ilk tartışıldığı 18. yüzyılın başında şu saptama yapılmamış mıydı: Bir ulusun zenginliği, yoksulluğuna eşittir. Ya da eskiden ulus yoksuldu, ama halkın durumu iyiydi, şimdi, ulus zengin, halkı ise daha yoksul. Bugün bir kapitalist ulusun zenginliğini ve gelişmişliğini göstermek için başvurulan “kişi başına düşen ulusal gelir” açıklamaları, aslında, ulusun ne kadar zengin, halkın ise ne kadar yoksul olduğunun gösteriyor.

Madem ki bir toplumun ulusal geliri, ücretler artı-kar, artı-ranttan oluşuyor, o halde ücretler ayrı ele alınmalı, artı-değer ve onun kapitalist sınıf içinde dağılımı ayrı ele alınmalı. Böylece hem ücretlerin durumu, mesela ortalama ü-

ret ayrı ele alınmış olacak, hem de kapitalist sömürü oranı ortaya çıkmış olacak.

Şu işe bakın ki, kapitalistler, işçilerden karşılığı ödenmeden, zorla elinden çekip aldıkları artı-değeri, tekrar, sonraki işçinin onda payı varmış gibi -sanki işçi ondan yararlanıyormuş gibi- işçi başına bölüştürüyor. Burada, ezen ve sömüren kapitalist sınıf ile ezilen ve sömürülen işçi sınıfı arasındaki hem uçurum ve karşıtlık gizleniyor, hem de bu toplumun bir kapitalist toplum olduğu.

İşçilerin ücretleri ayrı ele alınmalı. Kapitalistler ise, el koydukları gelirlerle birlikte gösteriyor. Bunun yanında çok yüksek maaş alan müdürlerin, bürokratların gelirleri de gelir ortalamasına dahil ediliyor. Böylece işçinin ortalama geliri yükselmiş görülüyor. İşçinin ücreti ayrı olarak ele alınmalı. Böylece işçinin çıplak ücreti, çıplak hali, yani işçi başına düşen sefaletin ağırlığı ortaya çıkmalı. Ortalama yıllık işçi geliri, tarım işçileri, gündelikçiler vb. dahil edildiğinde ne kadar düşük olduğu anlaşılacaktır.

İşsizlerin ise hiç geliri olmadığı halde, onlar da hesaplama da kişi başına düşen gelire ortak ediliyor. İşsizlerin bir gelirinden değil, ancak gelirsizliğinden söz edilebilir.

Kapitalistler, işçilerin ortalama yıllık gelirini yüksek gösterirken, sosyalist ülkelerdeki gelirlerden de daha yüksek olduğu çabasına girerler. Kapitalist ülkelerde ücretlerin pa-

rasal olarak yüksek olduğunu ama sosyalist ülkelerden mesela Küba'da, düşük olduğunu ileri sürerler. Bir kere, iki farklı toplum biçiminin toplam toplumsal geliri ve buna temel oluşturan etkenler farklıdır. Kapitalist toplumdan farklı olarak, sosyalist toplum, insanların gereksinmelerini ortak karşıladıkları toplumdur. Orada, sağlık, eğitim parasızdır, kira düşüktür, yol masrafı azdır vb. Dolayısıyla yıllık toplam ulusal gelir de tamamen farklıdır.

Kapitalist ülkelere gelelim. İşçi aldığı ücretin ne kadarını kira olarak veriyor, sağlık ve yola ne kadarını veriyor. Geriye yiyecek için ne kalıyor? Asıl burası hesap edilmeli. O zaman kişi başına düşen "ulusal gelir" değil de, kişi başına düşen sefalet daha iyi anlaşılacaktır.

Kapitalist sınıf ve kapitalist devlet ne kadar gizlerse gizlesin, işçilerin ücreti devamlı düşüyor. Çalışanlar kitlesel olarak işten atılıyor. Halkın sefaleti katlamalı olarak büyüyor. Burjuva sistem bunalım içinde. Emek-sermaye çelişkisi keskinleştikçe, uzlaşmaz karşıtlıklar derinleşip genişledikçe bu bunalım daha da büyüyor. Kapitalist üretim ile toplumsal biçim arasındaki çatışma, bütün dünyada şiddetleniyor. Ve insanların, artan gereksinmelerini ortaklaşa karşılayacağı, gerçekten karşılayabileceği bir toplumun koşulları ve zorunluluğu her bakımdan kendini gösteriyor.

C.DAĞLI

“1 Mayıs Bizim Burjuvalara Karşı BAŞKALDIRI GÜNÜMÜZ!”

Çalışma koşulları çok ağır olan tekstil işçilerinin sorunları ve yaklaşmakta olan 1 Mayıs ile ilgili sohbetimizi sizinle de paylaşmak istiyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Bize yaşadığınız sorunlarla ilgili bilgi verir misiniz?

İşçi: Sosyal yaşamımız yok. Aldığımız ücret, asgari ücretin üstüne çıkmıyor. Onun dışında sağlıklı bir ortamda çalışmıyoruz. Saat 08:00'de gelip akşam 21:00'a kadar çalışıyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Biliyoruz ki ekonomik krizden dolayı üretimde durgunluk var. Bu size de yansıyor mu?

İşçi: Elbette biz de aynı sorunları yaşıyoruz. İzmir'de fason çalışan yaklaşık 2 bin atölye var. Bunların bir çoğu şu an piyasadaki durgunluktan kaynaklı çalışamaz duruma gelmiştir.

Y.E. Mücadele Birliği: Siz tekstil işçileri olarak örgütlenmeyi hiç düşünmediniz mi?

İşçi: Ben yaklaşık 1,5 yıldır buradan dışarıya adımımı atamadım. Dışarıdaki örgütlenmeden pek haberimiz olmuyor. Ama tekstil işçilerinin böyle bir örgütlülüğe ihtiyacı olduğu kesin.

Y.E. Mücadele Birliği: Yanlış anlamadıysam, çocuklarınızı da burada tutuyorsunuz. İş makinelerinin olduğu bir ortamda tehlike yaratmıyor mu bu durum?

Bayan İşçi: Çocukların sağlıklı bir ortamda yaşadığı söylenemez. Geçenlerde doktora götürdüm küçük kızımı... Ciğerleri iltihap kapmış. Yine geçenlerde kızım, dikiş makinesiyle oynarken parmağını makinenin kayışına kaptırdı. Parmağı kopmuştu, hemen hastaneye götürdük, zar zor bir yerlerden para bulup parmağını diktirdik.

Y.E. Mücadele Birliği: Önümüzdeki süreç 1 Mayıs. Bununla ilgili düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Bir Başka İşçi: 1 Mayıs'ın işçi sınıfının dayanışma ve mücadele günü olduğunu biliyorum. Devrimcilerin işçi sınıfına gelip, onlara bunu anlatmaları lazım.

1 Mayıs bedeller ödenerek kazanılmış bir gündür. Katılımın yoğun olması gerekiyor. Ben 1 Mayıs'a devrim gibi bakıyorum. 1 Mayıs, bizim burjuvalara karşı başkaldırı günümüz. Böyle de kutlanmalı.

Y.E. Mücadele Birliği/
İzmir

Yetmişli yılların sonlarına doğru işçi sınıfı ve emekçiler devrim ve sosyalizm şiarıyla grevler, işgaller, yürüyüşlerle kendi geleceğini ellerine almak için yoğun bir örgütlülük içerisindeydi. '77 1 Mayıs'ında 1 Mayıs'ın özüne uygun yüz binlerce işçi-emekçi Taksim'e akıyordu. Faşist devlet bu gidişata son vermek gerektiği bilinciyle çatılarından ateş açarak eylemi kana buladı ve 37 kişi katledildi. Ardından '80 askeri faşist darbesiyle işçi sınıfının tüm örgütlülükleri dağıtıldı. Yüzbinlerce insan gözaltında işkencelerden geçirildi. Binlercesi tutuklandı, yüzlercesi infaz ve idam edildi.

'80 sonrası devrimci kabarmanın başlarında, dalga herkesi ileri veya geri gitmeye zorladı. İleri atılım ve devrimci toparlanma ise '88 ile birlikte herkesin 1 Mayıs için Taksim'e akmasıyla başladı. O dönem "nereye çıkalım" tartışmaları yapılmıyordu. Devrimciler ve ileri işçiler kavgaya bıraktıkları yerden devam etmek için 1 Mayıs alanına Taksim'e yöneliyordu. Devletse bunu engellemek için tüm güçlerini Taksim'e yığarak sınıfa saldırıyordu. Açılan ateşlerde ölümler, yaralanmalar oldu, tutuklamalar yaşandı. Fakat devlet sıkıştı. "1 Mayıs yaşağı" tutmadı. Bütün engelleme çabalarına rağmen başarılı olamayınca '92'de G.O.Paşa'da karşı devrimci İşçi Partisi'ne izin vererek 1 Mayıs'ı yasallaştırmak zorunda kaldı. Evet 1 Mayıs'ın yasallaşması ve alanlarda yapılması devrimci iradenin gücüdür, kazanımıdır. Ama hedef saptırmayı görmek özenlidir. Devletin amacı sınıfın devrimci militan mücadeleye ve bunun bir parçası olarak devrimci 1 Mayıs'a, Taksim'e yönelmesini engelleyerek sistem içerisine çekme çabasıydı. Oportünist kırılma bu noktada gerçekleşti. Ortalama sol Taksim'den vazgeçerek devletin izin verdiği alana gitmeye başladı.

Taksim'i unutmak ve unutturmak isteyenler Leninistler yüzünden bunu başaramadılar. Sınıfın ileri kesimi Taksim'i sürekli yüreğinde hissetti ve belleğinde saklı tuttu. Sendikalara baskı yaptı. Bundan dolayı her yıl sendikalar Taksim için başvuru yaptılar fakat "izin alamadılar".

Taksim'den Kaçış

Ortalama sol'un 1 Mayıs'ta Taksim konusundaki tutarsızlığı devam ediyor. Bir tarafta anlaşılabilir bir sendika kuyrukçuluğu, bir tarafta politik olarak sürüklenme kaygısı... 12 yıldır oynanan bu kara mizah, anlaşıldığı kadarıyla bu yıl da tek-

1 MAYIS'TA TAKSİM'E

rarlanacak. "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" diyemeyen, bunu derse Leninistlerin peşinden sürükleneceğini söyleyen bir sosyalist hareket trajikomik duruma düşmez de ne olur!

İşin aslı, her sene burjuva sendikaların peşinden sürüklenirken bundan hiç yakınmayan, hatta bunu teori katına yükseltmeyi

kendine görev addeden ortalama sol, 1992'de başladığı "Taksim'den kaçış" eğilimini öyle bir noktaya getirdi ki, geçtiğimiz yıl Taksim'e çıkma kararı alan İstanbul Sendikalar Birliği'nin bu ileri kararını destekleyeceğine, onu küçümsemeye, hor görme yoluna giderek, bu devrimci kararı güçsüz düşürmek için elinden geleni yaptı.

Hatırlanacaktır. Geçen yıl 1 Mayıs öncesi İstanbul Sendikalar Birliği'nin Kadırga Kültür Merkezi'ndeki ilk toplantısına yaklaşık 1.500 kişi katıldı. Ve yönetim kurulu seçildi. İşçiler ve işyeri temsilcileri söz alıp konuşma yaptılar. Acil ve etkili eylem kararları alınması gerektiğini söylediler. Saatin geç olması itibariyle eylem kararları bir sonraki toplantıya ertelendi. Bir sonraki toplantı La Bellla düğün salonunda yapıldı. Buradaki toplantıda söz alan bazı işyeri temsilcileri ve işçiler 1 Mayıs'ın yaklaştığını, 1 Mayıs'ta iş bırakıp Taksim'e çıkılması gerektiğini söylediler. Bütün işçilerin ısrarcı desteğini alan bu öneri İstanbul Sendikalar Birliği (İSB)'nin Yönetim Kurulu tarafından kabul edildi. 1 Mayıs'ta iş bırakarak Taksim'e çıkılacağı açıklandı. (Bu karar kabul edilmeseydi daha kuruluş aşamasında İSB'de İstanbul Emek Platformu gibi işlevsizleştirirdi.)

Bunun üzerine ortalama solun bir kesimi bu gelişmeyi sadece haber olarak verirken başkaları da "böyle bir karar almak için feda ruhu gerektiğini, bedel ödemeyi bilmek gerektiğini, bu tür kararlar alarak kafa bulanıklığı yaratıldığını, arkasında durulmayacak kararlar alınmaması gerektiğini" söyleyerek öfkelerini dile getirdi.

Ve bu tavırla her sene "Taksim'i zorlamak lazım, ama..." şeklinde ifade ettiği görüşte ne derece samimi olduğunu da göstermiş oldu.

Sorunun özü şuydu: Leninistler yıllardır 1 Mayıs Alanı'nın hem tarihi hem de politik nedenlerle Taksim olduğunu söylüyorlar. Ve her yıl 1 Mayıs'ı özüne uygun kızıl 1 Mayıs olarak kutluyorlar, Taksim'i kavgaya alanına çeviriyorlardı. İşçi sınıfını da oraya çağırıyorlardı. Ortalama sol ise Taksim'e çıkmak gerektiğini ama sınıfın geriliğini, henüz buna hazır olma-

1 Mayıs

diğini öne sürerek Abide-i Hürriyet meydanına gidiyordu. Dayanakları; sınıfın hala geri durumundaki sendikaların peşinden gittiği, sınıfın içinde olmak için oraya gitmek gerektiğini söylüyorlardı. Ama İSB'nin böyle ileri bir adım atması ortalama solun dayanaklarının yıkılmasına, sınıfın gerisinde kalan politikalarının açığa çıkmasına sebep olmuştu. İşte onları sinirlendiren şey buydu.

Leninistlerin tavrı ise ileri atılan bu adımın geliştirilmesine çalışmak oldu. İSB'nin yönetim kurulundan birisiyle görüştüğümüzde, İSB'yi oluşturan sendikaların şube başkanlarının yönetim kurulunu eleştirdiklerini, işçiler sıkıştırsa da böyle bir karar almamaları gerektiğini... vb.nin söylediklerini öğrendik. Bunun üzerine basın bildirisi hazırladık. "İşçilerin, İSB'nin aldığı bu kararın doğru ve ileri bir adım olduğunu, fakat işçiler eğer kararın takipçisi olmazlarsa hemen komiteleri oluşturup pratik olarak eylemi örgütlemeye girişmezlerse, İSB'nin geri adım atabileceğini, her şeye rağmen geri adım atarak karardan dönülürse Leninistlerin her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs alanı Taksim'de olacağını, kızıl 1 Mayıs'ı örenek özüne uygun ve militanca birlikte dayanışma ve kavga gününe çevireceğimizi basına ve kamuoyuna açıkladık. Dağıtılan bildirilerle, yapılan afişlerle, yoğun bir çalışmayla sınıfı kavga alanına çağırdık. Ve işçi sınıfının bayrağını Taksim'de dalgalandırdık.

12 yıllık yasal 1 Mayıs serüveni, ortalama sol'un Taksim'den kaçma konusunda son derece kararlı olduğunu açıkça ortaya koydu. İstanbul Sendikalar Birliği'nin geçen yılki kararını "Taksim'e çıkmak bedel ödemeyi göze almaktır" sözleriyle "siz bu bedeli ödeyemezsiniz" türünden küçümseyenler, bu bedeli ödemekten en başta kaçanlar oldular. Öte yandan yıllardır bu bedeli ödeyerek "1 Mayıs'ta Taksim'e" diyen ve her sene Taksim'e çıkan Leninistler görmezden gelinmeye çalışıldı. Tıpkı mezarlıktan geçerken ıslık çalan birinin yaptığı gibi!

1 Mayıs Alanı Taksim'dir

Evet 1 Mayıs Alanı Taksim'dir. Ortalama sol, KESK Başkanı kadar cüretli olup bunu söyleyemiyor olsa da bu böyledir. Bu ülkede İstanbul'un işgal altında olduğu 1919-20'li yıllardaki ilk 1 Mayıs'tan başlamak üzere işçi sınıfı 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmıştır. O alanı kanyıyla kızılai-

tırmış, yüreğini oraya bırakmıştır. Ama ortalama sol, tüm bu geçekleri bildiği halde "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" diyememiştir. Sami Evren'in söylediğini söyleyememiştir. "Bu Leninistlerin söylediği şeydir" diyerek yan çizmeye devam etmiştir.

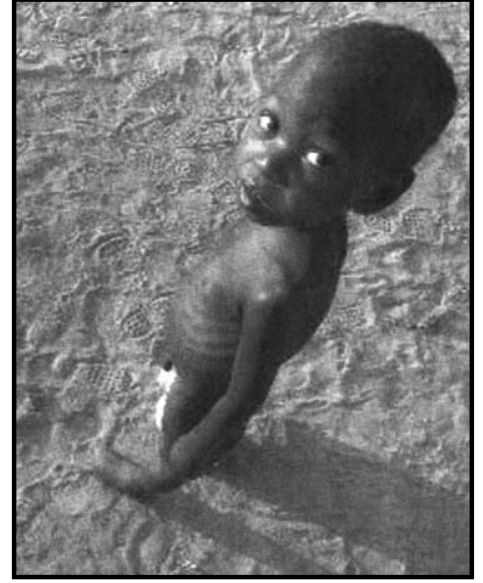
1 Mayıs Alanı hem tarihsel hem politik olarak Taksim'dir. Ve Leninistler bunu komünist inatla ve devrimci politikalarla perçinlemiştir.

Bütün çabalarımıza rağmen ortalama sol devrimci politikaların arkasından sürüklenmektense sendikaların kuyruğuna takılmayı yeğliyor. Tüm bunlara rağmen gerçekler inatçıdır. Yaşanan gelişmeler reformist politikaların çözüm üretmek bir yana çözümsüzlüğü derinleştirdiğini, Kürt ulusal sorunundan, öğrenci gençliğe, işçi sınıfından emekçilere kadar tekelci sermayenin ezdiği, sömürdüğü tüm toplumsal katmanlar pratikte yaşayarak görüyorlar. Ve devrimci politikalara yönelmek zorunda kalıyorlar. Artık reformizm ve ortalama solda tabandaki basıncın itkisiyle mücadelenin dışına atılmamak için söylemlerini değiştirmek zorunda kalıyorlar. Bu 1 Mayıs'a da yansıyor, yansyacaktır. Teorik sığlık, pratiğin itkisiyle çatırıyor. Devrim kabuklarını parçalayarak yolunu açıyor. Sınıf, Leninist politikalara doğru her geçen gün daha fazla yaklaşıyor. "Devrim Biziz Biz Devrimiz" şiarı her geçen gün yaşamın canlı pratiği ve sınıflar mücadelesinin diyalektiği tarafından gerçekliğe dönüşüyor. Bu bilinç ve kararlılıkla Leninistler 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olacaklardır. İşçi sınıfını ve emekçileri de 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e çağırmaya devam edeceklerdir.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE
GELECEK!
1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI-
NA TAKSİM'E!**

Yoksulluğa Son Vermek İçin Kapitalizme Son Vermek Gerekir

Emekçi sınıfların sefaleti o denli çarpıcı ki, burjuva iktisadın hiçbir kolu, bunu geçiştiremiyor. Sadece bunda değil, bu durumun giderilmesi gerektiğinde de hem fikirler ve bunun için esas olanın, yeni üretim alanlarının açılması gerektiğinde de. Anlaşmadıkları nokta, bunun hangi yolla sağlanacağı. Ne büyük ayırım!

Bu noktada iki ana eğilim görülüyor. Biri, “adil paylaşım”, “sosyal-devlet”çiler diye anılırken diğeri, “vahşi kapitalizm” yanlıları olarak adlandırılıyor. Bunlardan ilki emekçi diğeri piyasa merkezli söylemlerle politikalar üretiyor, dolayısıyla da birbirlerinden çok uzak gibi görünseler de, sonuçta gelip buldukları nokta aynı: Yeni üretim alanlarının yaratılması. Peki bu, emekçi sınıfların yoksulluğunun çaresi midir? Bakalım.

Önce bir düzeltme yapmak gerekiyor. Emekçi sınıfların dardına çare olarak söylenen yeni üretim alanlarının yaratılması, ekonomi politiğin diliyle söylersek, üretken sermayenin artırılmasıdır. Çünkü, insanlık, binlerce yıldan bu yana üretimde bulunmakta ve yeni üretim alanları yaratmaktadır. Ama üretimin örgütlenmesi, tarihsel süreç içinde sürekli değişmiştir. Ve üretimin kapitalist tarzda örgütlenmesine ulaşılmıştır. Kapitalist üretim biçiminde, yeni üretim alanlarının yaratılması demek, üretken sermayenin artırılması demektir.

“Üretken sermaye yatırımlarının artırılması, emekçi sınıfların yoksulluğunun çaresidir.” İddia buydu. Kapitalizmin tüm açmazlarını, rekabet, üretim anarşisi, mali sermayenin egemenliği, tekelleşme vs. vs.yi bir yana koyalım. Hatta, emperyalist ülkelerle bağımlı ülkeler arasındaki sömürü ilişkisini de. Ve burjuva iktisatçılarımızın bile hayal edemeyeceği denli, ka-

pitalizmin emekçiden yana en ideal koşullarının yaşandığını kabul edelim. Bu durumda ne olurdu?

Hemen şöyle denecektir: Üretken sermaye yatırımlarının artmasıyla, emekgücüne olan talep artacak, bunun sonunda ücretler de yükselecektir.

Bu açıklamayı duyan bir emekçi, kapitalizmin tüm yıkıcı sonuçlarını yaşamış biri olarak, yaşamının verdiği kendiliğinden bilinçle, tereddütle soracaktır: “*Ücretleriniz artacak, herkes iş sahibi olacak diyorsunuz, ama alım gücümüz de artacak mı?*”

Burjuva iktisatçımızı oyuna getirme gibi bir niyetimiz yok. Dediğimiz gibi, en ideal koşulları varsayıyoruz. Ve emekçimize, kaygılanmasına gerek olmadığını, alım gücünün de artacağını söylemesi hakkını tanıyoruz. Gerçekten de, çok istisnai bir durum olarak ve geçici de olsa bu mümkün.

Öyleyse şu soruyu cevaplamak suretiyle sonuca ulaşabiliriz. Ücretlerin, hem de reel ücretlerin artması, emekçi sınıfların yoksulluğuna son verecek midir?

Burjuva iktisatçımız, kollarını iki yana açıp, “daha ne olsun” diyecektir, kendinden emin bir şekilde.

Peki, böyle mi? İyi niyet sınırlarımızı sonuna kadar zorlamamıza rağmen, elden artık bir şey gelmez. Burjuva iktisatçımız adına üzgünüz ki, bu durum, emekçi sınıfların yoksulluğunun büyümesinden başka bir şey değildir.

Emekçi sınıfların yoksulluğuna son vermek adına kendini ekonomizme ve sendikalizme kaptıranlar, başta da sendikacılar, burjuva iktisatçımızla birlikte feriyat edecektir: “*Reel ücretler artıyor ya... Reel ücretlerin artmasına rağmen, nasıl olur da yoksulluk artıyor?*” denebilir.

Yoksulluk gıreceli bir kavramdır.

Aynı boy kavramı gibi. Bir kişinin boyunun kısa olup olmadığı, o ulusun ortalama boy seviyesine göre belirlenebilir. Bugün kısa boylu olan birinin, aynı ulusun 200 yıl önceki ortalama boyuna göre uzun olması, bir şey değiştirmez. O, yine kısa boyludur. Tıpkı yaşam süresi vb.’lerinde olduğu gibi. Yoksulluk da böyledir. Ve ancak, toplumun gelişim düzeyiyle kıyaslanarak somut olarak ifade edilebilir.

Marx, bunu şöyle ifade ediyor: “*Bir ev, büyük ya da küçük olabilir, çevresindeki evlerde aynı ölçüde küçük oldukları sürece, bu ev, bir konuta olan tüm toplumsal talepleri karşılar. Ama küçük evin yanında bir saray (gökdelenler bn.) yükselirse, küçük ev bir küllübe derekesine düşer... uygarlığın ilerleyişi boyunca, küçük ev nedenli büyürse büyüsün, eğer komşu saray da aynı hızla ya da daha büyük ölçüde büyürse, göreceli olarak küçük evde oturan kişi, kendi dört duvarı arasında, kendini, gitgide daha rahatsız, daha hoşnutsuz, daha darda hissedecektir.*”

İnsanların ihtiyaçları, istedikleri, zevkleri toplumdaki kaynaklanır. Toplumun gelişme aşamasına göre belirlenir. 1960’lı yılları betimlerken en çok anımsanan şey, yurt dışından memleketine, tatile gelen işçilerin ellerinde radyo ile dolaşmasıdır. O yıllarda, toplumun gelişmişlik düzeyi radyo sahibi olmayı ayrıcalıklı kılacak, o dönemin istek ve zevklerini karşılayacak düzeydedir ancak. Toplumsal gelişme ile birlikte radyo sıradanlaşırken, onun yerini televizyon alır. Günümüzde ise, o da yerini bilgisayara terk etmiş durumda. Değil 1960’lı yıllar, 80’li yıllarda çevrilmiş filmleri seyredenler dahi, günümüzde toplumun ihtiyaçlarının, zevkleri-

nin, isteklerinin ne denli değiştiğini, ilerlediğini; o günlerde imrenilen şeylerin büyük bir kısmına bugün sahip olunduğunu ama bugün imrenilen şeylerin sayısının geçmişe göre katlandığını görecektir.

Yani, emekçi sınıflar için zevk konuları artmışsa da, bu artış, kapitalistin artmış bulunan zevklerine oranla ve toplumun gelişme aşamasına oranla düşmüştür.

Marx'ın dediği gibi "Bizim isteklerimiz ve zevklerimiz toplumdan kaynaklanır; dolayısıyla biz de bunları, toplumun ölçüsüne vururuz; yoksa bize doyum veren nesnelere ölçmeyiz. Bunlar toplumsal bir nitelik taşıdıklarından görelidir."

Kapitalist, kapitalizmde toplumsal gelişmenin sağladığı her türlü olanaktan sınırsız derecede yararlanır. Buna karşın emekçi sınıflar, reel ücretleri yükseliyor olsa dahi toplumsal zenginliğin küçük bir parçasından ve ancak sınırlı düzeyde yararlanacaktır. Dolayısıyla emekçi, kapitaliste ve toplumsal gelişme düzeyine göre yoksul kalmaya devam edecektir. Üstelik, ücretlerini arttırmak için daha fazla çalışıp daha fazla ürettikçe toplumsal zenginliği arttıracak, kapitalistin sermayesini dolayısıyla bu zenginlikten yararlanma gücünü büyütecek ama bunlarla kendisi arasında olan uçurumun derinliğini de büyütmiş olacaktır.

Günümüzde seyahat-tatil olanağı, toplumsal gelişmenin ulaştığı boyut sayesinde uzaya kadar uzanmıştır. 20 milyon doları olan, uzaya gezmeye giderken; bu kapitalistin emrinde çalışan emekçiler için seyahat-tatil, ülke sınırları içinde ya da en iyi olasılıkla 4-5 yıllık tutumlulukla birkaç bin dolara malolacak yurt dışı tatiliyle sınırlıdır. Aradaki uçurum, yerle uzay kadardır. Ve emekçiler, daha fazla ürettikçe, daha da artacaktır.

Peki neden böyle olmaktadır? Ücret olgusunu incelemek, bunu anlamak için atılacak ilk adımdır. Ücret, emekçinin, emek-gücünü satışı karşılığı aldığı para tutarıdır. Ama ücret, sadece bu tanımlamayla anlaşılabilir. Aynı zamanda, emekçinin bu para tutarıyla satın alabileceği metallerin tutarıdır. İlkine nominal, ikincisine reel ücret adı verilir. Ama bu iki olgu da, ücretin içerdiği ilişkiyi anlatmakta yetersizdir.

"Ücret her şeyden önce, kapitalistin kazancı ile, kapitalistin karı ile olan ilişkiyle belirlenir-karşılaştırılmalı, göreceli ücret."

Günümüzde şirketlerin yıl sonu net karları açıklanır. Telif edilen rakamlar trilyonlardır. Üstelik tüm vergi, faiz, rant vb. giderler çıkarıldıktan sonra. Oysa, aynı şirkette çalışan emekçinin, işçinin hem de yoksulluk sınırının üstünde bir ücretle çalışanın yıllık geliri bir kaç milyardır. Ve üstelik, kira-vergi vb. giderleri bu gelirden düşülmeden.

Bir kapitalist üretken sermayesini iki katına çıkarırsa (yani burjuva iktisatçıların dediği olsa), bunun anlamı, karını da ikiye katlayacağıdır. (Detaya girmemek için aynı miktarda değişen ve değişmeyen sermaye yatırımı ile, fabrikanın aynıından bir tane daha yaptığı kabul edilsin.) Yani net karı, örneğin 80 trilyondan 160 trilyona çıkacaktır. Ve iddia edildiği gibi olduğunu varsayıp, işçinin emek-gücünün fiyatının da iki katına çıktığını kabul edelim. Yani yıllık geliri 10 milyardan 20 milyara çıksın. Bu taktirde durum şöyle olacaktır: 80 trilyona 10 milyar; 160 trilyona 20 milyar! Aradaki fark, reel ücretin artmasına karşın korkunç açılmıştır.

Toplumsal zenginlik artmış, bununla birlikte kapitalistin karı bu zenginliğe ulaşmasını sağlayacak kadar artmış, buna karşın, tüm bu zenginliğin yaratıcısı olan işçinin, kapitalist ve toplumsal gelişim karşısındaki durumu yine bir yoksul olmaktan öteye geçememiştir.

Demek ki, üretken sermaye yatırımlarının artması ve bunun

işçi ve emekçi için en ideal sonuçlarla el ele yürümesi dahi; işçi ve emekçilerin yoksulluğuna çare değildir.

Burjuva iktisatçıları ve emekten yana olduğunu söyleyenler tarafından nominal ve reel ücret kavramları alabildiğine kullanılmasına ve tartışılmasına karşın; göreceli ücretin tartışılmaması bundandır. Bunun tartışılması, kapitalist sömürünün ve emekçi sınıfların yoksulluktan kurtulamayacağına açığa çıkması anlamına gelecektir.

Kapitalist sistemin savunucusu kimi akademisyenler, bunu tartışmak yerine, gelir dağılımının adaletsizliğinden bahsetmeyi pek severler. Yolsuzluk, krizler, enflasyon, spekülasyon, kötü yönetim vs. vs.den kaynaklı olarak, gelir dağılımının çok bozuk olduğunu açıklamaya kalkarlar ve yoksulluğu da bunlara bağlarlar. Dolayısıyla emekçi sınıfları, kapitalizmin iyileştirilmesi, adil ve ahlaklı kılınması için mücadeleye çağırırlar. Oysa ki, tüm bu pisliklerinden arındırılmış ütopyik bir kapitalizm kurgusu yapılsa da, kapitalizmin kendi iç mantığı gereği, emekçi sınıfların yoksulluğu derinleşmeye devam edecektir.

Ve elbette, kapitalizmin işleyişi, bizim iyi niyetle varsaydığımız emekçiler için en ideal şekliyle olmaz. Kapitalistler arası pazar rekabeti, üretim maliyetini dolayısıyla ücretleri sürekli düşürmeyi gerekli kılar. Bu da yetmez. Makineleşmeye giderek, daha az işçiye daha çok işçinin işini yaptırır. Böylece işsizlik artar. Bu, işçiler arası rekabeti artırır ve ücretleri geriletir. Makineleşme ile yoğunlaşan iş bölümü, kalifiye olan iş gücüne olan ihtiyacı azaltır ve bu da ücretleri düşürücü bir etken olur vs. vs.

Özcesi, ne kapitalizmin doğal akışı ne de emekçiden yana iyimser planlaması içinde üretken sermaye yatırımlarının artması, emekçi sınıfları yoksulluktan kurtarır. Aksine, öyle ya da böyle emekçi sınıfların yoksulluğu sürekli derinleşir.

Sendikacıların sık sık söylediği gibi, emekçi sınıfların daha yoğun çalışarak ya da fedakarlıkta bulunarak kapitalistin karını arttırmak suretiyle, üretken sermayenin artmasına katkıda bulunması, sadece ve sadece yoksulluğunun derinleşmesine yarayacaktır.

Bu kahredici açmazın sorumlusu, üretim ve üretim alanlarının giderek büyümesi değildir. Hiçbir toplum, üretmeden var olamaz. Ve komünizmde insanlık, hiç olmadığı kadar çok üretimde bulunacak; üretim alanları çoğalacaktır. Sorun, üretimin örgütleniş biçimindedir. Sermayenin varlığında. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin varlığında. Üretilen yeni toplumsal değere, zenginliğe; üretim araçlarının özel mülkiyeti nedeniyle kapitalistlerce el konulmasındadır. Artı-değer sömürsündedir.

Kapitalist sistem, bir kölelik düzenidir. Kölelik, ücretli köleliğin ardına gizlenmiştir. Sadece ve en iyi halde, emekçi sınıflara, kölelik zincirlerinin pasını-kirini temizleyip pırl pırl parlayan zincirlere sahip olmaktan başka bir şey tanımaz. Ekonomistlerin, sendikalistlerin, sosyal-reformistlerin tüm uğraşı burada sınırlıdır.

Oysa ki, yeryüzünde birikmiş olan toplumsal zenginlik ve üretici güçlerin gelişim düzeyi; var olan üretim alanlarını daha da arttırmayı, çalışabilir nüfusun istihdam edilmesini, bugünkünden çok daha kısa iş gününün hayata geçirilmesini ve emekçi sınıfların ihtiyaçlarını karşılamasını sağlayacak düzeydedir. Emekçi sınıflar, burjuva iktisatçıların, sendikacıların, sosyal-reformistlerin vaazlarına uyup zincirlerinin pasını temizlemekle uğraşmayacak, bu zincirlerden kurtularak özgürleşmenin ve refahın yolunu seçecektir. Ücretli kölelik düzenine son verip, komünist toplumu inşa edecektir. Tüm dünyada, bunun için harekete geçmiştir...□

Seçimler, Sonuçları ve Gerçekler...

Söze nereden başlamalı, nasıl anlatmalı...

Seçimlere katılanlar kendilerini sandık-sepet işlerine öylesine kaptırmışlardı ki, insan nereden başlayıp, nasıl anlatacağını şaşırıyor... Bir de üstüne üstlük zeytinyağlı dolma tarifi yapar gibi "oy kullanma tarifi" yapılırca insanın gülesi geliyor. Bu bir şaka olsa gerek, diye düşünüyoruz. Sonra anlıyoruz ki bazıları ayakta uyuyor ve hatta pembe parlamento rüyaları görüyorlar...

İşçi sınıfı, emekçi halklar uyuyanları uyarıyor, aldatanları ise cezalandırıyor.

Burjuva sınıfının, onun politik partilerinin ve politik temsilcilerinin derdi çürüten burjuva düzeni ayakta tutabilmek, sermayenin egemenlik aracı olan devleti korumak, sermaye sınıfının ekonomik-politik iktidarını sürdürmektir. Bunun için her türlü hileye, aldatmacaya başvurur, her yolu mübah sayarlar. Burjuva sınıfın üzerinde önemle durduğu şey seçimlere katılım oranını yükseltmektir. Biz bunu çok iyi anlıyoruz. Ama işçiler adına, ezilen-sömürülenler adına söz söyleyen ve iddia sürdürenleri, onların seçimlere katılmaktaki ısrarını anlamakta zorlanıyoruz.

28 Mart seçimlerinde esas olarak iki anlayış karşı karşıya geldi; seçimlere katılanlar ve seçimi boykot eden anlayış.

Burjuva sınıf seçimlere katılımın yükseltilmesi için elinden gelen her şeyi yaptı. Bütün uğraşısına rağmen seçime katılmayanların, sandığa gitmeyenlerin oranı %30'un üzerinde. 13 milyon, boş oy kullananların sayısı bir milyonu aşıyor. Yani birinci olan parti AKP 12 milyon oy alırken, sandığa gitmeyenler ve boş oy kullananlar 14 milyonun üzerindedir. Böylece pratik olarak söyleyebiliriz ki "Boykot" partisi birincidir...

Şimdi burada sorulması gereken soru şudur. Seçime katılmayı önerenler ne yaptılar. Niyetleri ne olursa olsun burjuvaziyle aynı noktada buluştular: Seçime katılmak ve oyları da geçerli kullanmak. Hatta fason TKP daha uyanık davranarak ve biraz da utangaç bir şekilde "Boşverme" sloganını öne çıkartıyordu. Çünkü, biliyordu ki önceki genel seçimde onbir buçuk milyon insan sandığa gitmemiş, bir buçuk milyon insan da "boş" oy kullanmıştı. Fason TKP hem boş oy verenleri, hem de "seçimlere boşverenleri" hedefleyerek, bu geniş kesimlerden oy alabileceğini, onları sandığa getirebileceğini umdu. Ama hüsrana uğradı.

Her zaman kitlelerle birlikte olmaktan dem vuranlar, kitlelerle birlikte olmayı hayal ederlerken bir de bakıyorlar ki burjuvaziyle birlikte olmuş

lar. Proletaryayı ve ezilen yığınları döndürüp, do-laştırıp burjuva düzene bağlamaya çalışıyorlar. Onlara ne söyleyelim bilemiyoruz. Leninistler ne söylerse onlar tersini yapıyorlar ve o zaman burjuvaziyle buluşuyorlar. O halde onlara önerimiz eğer gerçekten ezilen, sömürülenlerin sesi olmayı düşünüyorsanız emekçi kitlelerden öğreniniz. Çünkü onlar deneme yanılma yöntemiyle de olsa öğrendiler ki "bu düzenden onlara hayır yok!" Onlar henüz Leninistlerin çağrılarını yeterince duymamış ve doğrudan onun çağrılarının bir sonucu olarak seçimleri boykot etmişlerse de, pratikte 14 milyon insan Leninistlerle yan yana geliyor. Seçimi savunanlar ve parlamento önerenlerle ise karşı karşıya geliyorlar.

Emekçi kitlelerin Leninistler gibi düşündükleri açık. Leninistler onların istemlerinin, özlemlerinin, umutlarının öfkelerinin ve kavgalarının yol göstericisi olduğunu dosta da düşmana da gösteriyor.

Amaçlar ve Araçlar

Elbette ki araçlar amaçlara uygun olmalıdır. Soruna böyle yaklaşıldığında parlamento, parti vb. herşey araçtır. Amaçsa, devrim, sınıfsız, sömürsüz, özgür ve mutlu bir dünya kurmak.

Marksistler hiçbir aracı peşinen reddetmez ve hiçbir aracı mutlaklaştırılmaz. Döneme, sınıfların içinde bulunduğu duruma ve sınıf ilişkilerinin ve çatışmalarının ulaştığı düzeye uygun olarak araçlarını belirler. Buna uygun politikalar üretir. "İlişki ve hareketlerini, eylemlerinin yer ve yöntemlerini, silahlarını değişen koşullara ve mücadelenin isteklerine göre değiştirebilen" (Lenin) Leninistlerin boykot politikası bütün bunların sonucunda oluştu.

Artık burjuva sınıfın temsilcileri bile tv programlarında "halk parlamentodan umut kesiyor, yönetenler yönetmiyor, halk eskisi gibi yönetilmek istemiyor, sisteme olan güven sarsılmış durumda, seçime katılmayanlar parti kursalar, birinci parti olurlardı" türünden düşünceler ileri sürüyorlarsa oturup düşünülmesi.

Bütün bunların üstünden atlayarak araç falan demenin bir anlamı yok. Seçimler sandık, sepet işleri bal gibi amaç haline gelmiş olur. Böylelerinin kitlelere öğretecek birşeyi kalmamış demektir. Ama herkesin kitlelerden öğrenecek çok şeyi var. 3 Kasım genel seçimlerinde 13 milyon, özgün gördüğümüz ve yerel iktidarlar vb. dediğiniz yerel seçimlerde 14 milyon insan sandığa gitmiyorsa, parlamento teşhir vb. demagojilerini kimse yutmaz. İyisi mi, iyice batağa saplanmadan, yol yakıncan parlamento hayallerinden, araç demagojilerinden vaz geçin. Proletaryaya yapacağımız en büyük iyilik budur. □

DÜNYA EMEK

Bu yıl 1 Mayıs'ı, büyük alt-üst oluşlara, büyük savaflara sahne olan bir dünyada kutluyoruz. Gün geçmiyor ki, bir ülkeden bir ayaklanma, bir isyan, bir çatışma, bir büyük grev ya da direniş haberi gelmesin. Asya'dan Avrupa'ya; Afrika'dan Amerika kıtasına kadar her yer büyük toplumsal olaylarla kaynıyor. Savaşlar, ayaklanmalar, iç savaşlar, isyanlar birbirini kovalıyor.

Bütün ülkelerdeki olayları, hatta aynı ülkedeki pek çok olayı diğerleriyle bağlantısı içinde değil de tek başına, yaıtılmış bir şekilde ele alanlar, doğal olarak sürecin tüm niteliğini anlama yeteneğini gösteremiyorlar. Olayların bu şekilde ele alınması diyalektik değil, dolaısıyla bilimsel de değildir. Doğrusu, tüm bunların birbiriyle bağlantısı içinde, süreç halinde ele alınmasıdır. Ancak böyle bir bakış açısı bizi doğru sonuçlara ulaştıracaktır.

Bilimsel inceleme açısından bütün mesele, bütün bu olayların aynı tarihsel kesitte ortaya çıkmasına yol açan ortak zemini ya da ortak nedeni bulmaktır. Bütün toplumları derinden sarsan büyük toplumsal olayların, örneğin çoğu yerde iç savaşların, kimi yerde dış savaşların, bazı ülkelerde ayaklanmaların, isyanların aynı zaman kesitinde ortaya çıkmış olması rastlantı değildir ya da rastlantıyla açıklanamaz. Bu durumda, ancak bütün bunlara yol açan bir ortak maddi temelden söz edilebilir. Günümüzde peş peşe patlak veren büyük sarsıcı olaylar, dünyamızda büyük bir değişimin gelip kapıya dayandığını gösteriyor. "Başka Bir Dünya Mümkün" sloganı artık bir propaganda sloganı olmaktan çıkıp, bir gerçeklik halini alıyor.

Bütün bu değişim süreci, insanlık tarihi açısından bir "Yeni Evre"ye işaret ediyor. İnsanlık, sınıflı toplumların komünist devrimlerle yok olmaya başlayacakları bir "Yeni Evre"ye adımını atmış-

tır. "Yeni Evre"nin başlıca görüngüsü, dünyanın her tarafında kapitalizm tarafından ezilen, sömürülen, aç bırakılan, yaşamdan kovulan milyarlarca insanın kapitalizme ve emperyalizme başkaldırması olmalarıdır.

Şüphesiz, yüz milyonlarca insanın emperyalizme ve kapitalizme başkaldırması ne dar anlamda bir eş zamanlılık gösteriyor, ne de tek bir biçim altında ve en yalın haliyle karşımıza çıkıyor. Aksine, bu başkaldırı eylemleri, belli bir tarihsel kesite serpilmiş halde ve çok çeşitli biçimler altında sürüyor. Fakat, hangi biçim ve hangi kılık altında karşımıza çıkıyor olursa olsun, bütün büyük toplumsal çatışmaların son gerçek nedeni budur. Bütün çarpışmaları ortaya çıkaran ve hepsini kızıl bir şerit gibi kesen ortak maddi temel, üretici güçlerin kapitalist üretim ilişkileri kabuğuna sığmaz hale gelmiş olmalarıdır. Kapitalizm, üretici güçleri öyle bir noktaya kadar geliştirdi ki, bu güçler artık eski kapitalist kabuklarına sığmıyorlar. Her yerde bu kabukları zorluyor, çatlatıyorlar. Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi zamanı gelip kapıya dayanmıştır.

Mülksüzlerin, kapitalizmde kutsal olan özel mülkiyete saldırıları çok çeşitli biçimlerde oluyor. Devrimin toplumsal güçlerinin şu veya bu ölçüde örgütlü olduğu durumlarda, özel mülkiyete ya da daha uygun bir ifadeyle mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesine yönelik saldırılar devrimi hedefleyen ve sistemin tümünü ortadan kaldırmayı amaçlayan saldırılardır. Ancak, kapitalist özel mülkiyete yönelik saldırıların bunlarla sınırlı olduğunu düşünmemek gerekiyor. Devrimin toplumsal güçlerinin yeterince örgütlü olmadığı durumlarda, toplumsal nitelik kazanan bireysel saldırılar dahi, gerçekte, kapitalizmde çok kutsal sayılan özel mülkiyete yöneliktir.

Sonuçta, biçimi ne olursa olsun,

yerküremizin her karış toprağında şimdi tanık olduğumuz büyük kargaşalığın arkasında emek ile sermayenin; yeni ile eskinin; gelişip serpilmekte olanla aşılacak durumunda olanın beden bedene çarpışması vardır.

Emperyalist-Kapitalist Sistem Savunmada

Bu beden bedene çarpışmada, gerçekte savunmada olanlar, karşımıza saldırı pozisyonunda çıkıyorlar. Tarihsel üretim biçimi olarak her bakımdan aşılacak durumda olan, kapitalizmi savunmaya çalışan emperyalistler ve her ülkenin burjuvazisi, kolayca teslim olmayacaklarını her adımda gösteriyorlar.

ABD öncülüğündeki emperyalistler bu savaşı kazanmak için her yola başvuruyorlar. ABD emperyalizmi, kendi cephesinden dünya ezilen emekçi halklarına karşı bir dünya savaşı başlatmıştır. "Terörizme karşı savaş" yalanıyla başlatılan bu savaş, kimi yerde açık, kimi yerde ise örtülü biçimlerde sürüyor. Irak ve Afganistan bu savaşın en açık biçimde sürdürüğü iki cephedir. Haiti, bu savaşın bir başka örneğini veriyor bize. Bağımlı ülkelerin hemen hepsinde, devrimin toplumsal güçlerine karşı, ABD ve diğer emperyalistlerin desteğiyle sürdürülen saldırılar, aynı savaşın örtülü biçimini oluşturuyorlar.

ABD emperyalizminin dünya devrim güçlerine karşı başlattığı saldırılara Avrupalı emperyalistlerle Japon emperyalizmi de katılıyor. Avrupalı emperyalistlerin bir kısmı, ABD'yle olan rekabet ve çelişkilerine rağmen, dünya devrim güçleri sözkonusu olduğunda gırtlak gırtlığa gelenler sıra kapitalizmin korunması için dünya devrim güçlerinin ezilmesine geldiğinde birdenbire kardeşleşiyorlar. Avrupalı emperyalistler, şimdi hem dünya devrim güçlerine hem de kendi emekçi halklarına, kendi işçi sınıfı-

ĞİN OLACAK

larına güçlerini birleştirerek saldırıyorlar.

İspanya'da bu yılın 11 Mart'ında meydana gelen olaylardan sonraki tüm gelişmeler bu yönde oldu. Avrupalı emperyalistler, birbiri ardına toplantılar düzenleyerek "teröre karşı savaş" ilan ettiler. Bu "savaş ilanı"ndan sonra, vakit geçirmeden kendi emekçilerine, işçi sınıflarına, örgütlü güçlere ve yabancılara karşı saldırıya geçtiler. Avrupalı emperyalistler, Türkiye'yi de içlerine alacak şekilde devrimci güçlere, devrimin toplumsal güçlerine karşı sıkı bir işbirliğine gittiler. Çalışan sınıfların haklarına getirilen kısıtlamalar, hak gaspları, devrimci güçlere karşı ortak operasyonlar, yabancılara karşı göçmen yasalarının sertleştirilmesi, İspanya olayları sonrasında oluşturulan emperyalist ittifakın doğrudan meyveleri oldu.

Güncel politikada sözkonusu olan tüm bu gelişmeler, tarihsel bakımdan emperyalistlerin saldırı durumunda olduğunu göstermiyor. Aksine, tüm bu saldırı politikaları, emperyalistlerin tarihsel anlamda artık savunma durumunda olmalarının sonuçlarıdır. Emperyalistler, her bakımdan derin ve kalıcı bir bunalım içinde olan kapitalizmin yıkılışın geciktirmek için saldırı üstüne saldırı düzenliyorlar.

ABD İçin Baraj Sınavı: Irak

Fakat, emperyalistlerin her saldırısı, dünya emekçi halklarının karşı saldırıları ve direnişleriyle karşılaşılıyor. Irak, bunun somut örneğidir. Filistin bir başka örneğidir. Yiğit Irak halkları, işbirlikçi burjuvalara rağmen, ABD öncülüğündeki işgal güçlerine kahramanca karşı koyuyorlar. Direniş, giderek bir ayaklanmaya dönüşüyor. Irak halklarının direnişi hem işbirlikçilerin koalisyonunu, hem de emperyalist ittifakı çatlatıyor. İşbirlikçi burjuvalar görevlerinden teker te-

ker istifa ederlerken bazı emperyalist devletler de asker çekeceklerini açıklamaya başladılar. Şimdi, işbirlikçi burjuvaları ve emperyalistleri daha büyük bir korku sarmış durumda.

Irak'ta direnişle başlayan, isyan ve ayaklanmalara doğru büyüyen emekçi halkların savaşı bir gerçeği gözler önüne seriyor: emperyalistlerin her saldırısı, emekçi halklarda direniş ve ayaklanmalara yol açıyor. Bu anlamda, Irak'taki savaş, sadece Irak halklarıyla emperyalistler arasında geçmiyor. Oradaki savaş, dünya emekçi halklarıyla dünya emperyalist-kapitalist güçleri arasında geçiyor. Başka bir ifadeyle, Irak halkları, dünyanın tüm ezilen halkları adına emperyalizmle savaşa tutuşmuş durumda. Irak, dünya emekçi halklarına karşı savaş açmış olan ABD için baraj sınavıdır. ABD emperyalizmi, savaşı sürdürebilmek ve yayabilmek için bu savaşı kazanmak zorunda olduğunu düşünüyor. ABD emperyalizmi, bu sınavı geçmeden daha ileri gidemeyeceğini, aksine sıçramalı çöküşünün hızlanacağını görüyor. Bu yüzden ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, "Irak'ta irademiz sınanıyor" demiştir. Bu saptama bir anlamıyla doğrudur. Çünkü, (Afganistan'ı bir an için hesaba katmazsak) bu ilk kapsamlı saldırısında ABD emperyalizmi hezimete uğrarsa, başka halklara saldırı için gereken güç ve cesareti, en azından bir süre, bulamayacaktır. Buna karşılık, ezilen halklar ve dünya proletaryası emperyalizme ve kapitalizme başkaldırılarında ihtiyaç duydukları moral gücü fazlasıyla bulmuş olacaktır. Bu, sadece ABD'nin değil, tüm emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü hızlandıracaktır.

Dünya Emekçinin Olacak

Şüphesiz, dünya proletaryası ve ezilen halkların tüm geleceği Irak Savaşı'nın sonucuna bağlı değildir. Elbette, I-

rak'ta emperyalizmin yenilgisi dünya devrim güçlerine büyük bir güç katacaktır. Fakat, savaşın sonucu ne olursa olsun, dünya proletaryası ve ezilen halkların emperyalizme ve kapitalizme karşı başkaldırıları sürecektir. Çünkü, işleri kaçınılmaz bir şekilde bu noktaya getiren kapitalist gelişmenin kendisidir.

Tarihsel bir üretim biçimi olarak kapitalizm, tüm tarihsel gelişmesi sonucu artık aşılması gereken bir noktaya gelmiştir. Bu koşulları hazırlayan, kapitalizmin iç hareket yasalarından başkası değildir. Toplumsal üretimin sürmesi için, kapitalistler gerekli olmaktan çıkmış, artık kenara atılması gereken bir yük, hatta bir engel haline gelmişlerdir.

Yine de, kapitalist üretimin kendiliğinden evrimci bir şekilde aşılabileceğini düşünmemek gerekiyor. Aksine, burjuvazi insanlığı yok oluşa sürüklemeye pahasına kendi cennetini ayakta tutmaya çalışacaktır. Buna karşılık, üretici güçler, bunların içinde dünya proletaryası ve ezilen halklar kendilerini yok oluşa sürükleyen kapitalizmi aşmak, onu tarihe gömmek için ayağa kalkmış bulunuyorlar. Dünya burjuvazisi, tarihsel bakımdan ömrünü doldurmuş kapitalizmi ayakta tutmak; yeninin, komünizmin gelişmesini engellemek için zor yoluna başvuruyor. Başka bir yolu da yok zaten. Ama "zor" tarihsel bakımdan miadını doldurmuş bir ekonomik-toplumsal sistemi ayakta tutma, yaşatma güç ve yeteneğinde değildir. Öyle olmasaydı, Roma, Osmanlı vb. imparatorluklar bugün ayakta olurlardı. Tarihsel evrimin gelişmesini bastırmaya yönelik zor kullanımı, yenilmeye mahkumdur.

Tam da bu nedenle, dünya proletaryası ve ezilen halklar, dünya burjuvazisiyle, sonunda zaferle ayrılacakları "en sonuncu kavga"ya girmiş bulunuyorlar. Bu kavganın sonunda "Dünya Emekçinin Olacak"□

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 301. Gününde

Merhaba Sevgili Yoldaşım,

Ne zamandır sana yazmak istiyorum, ilk geldiğim günden bu yana listemdesin. Yüreğimiz, beynimiz gibi yanan ısı ve enerjisi ile tüm dünyayı ısıtan güneşin bir görüntüsünü yollamak istedim sana

....

Geçen hafta üç kişiydik. Şimdi kaldık iki kişi. Ümit'i uğurladık Pazartesi günü. Öğle vakti hüccresinden dumanlar ve sloganlar gelmeye başladı. Eşlik ettik şiarlarına. Müdahale ettiler. Buradan götürülürken bilinci yerindeydi. Şiarları haykırıyordu. Sonra Bayrampaşa'ya kaldırıldığını duyduk. Ve sonra da ölümsüzler kervanına katıldı Ümit Günger. O da hedefine ulaştı. Sıra elbette gelecek. Her saniyeyi, her hücreyi hissederek olacak. Yaşam uğrunda ölünecek kadar değerli bir şey. Ümit ölümsüzlüğe kanat açarken, yaşamı da kutsuyordu aynı zamanda. 21. yüzyılın ilk yıllarında yaşananları tarih asla unutmayacak.

Gelecek kuşakların beynini kazımak lazım. Şimdi burada nasıl mıyız. Bizim için fark eden bir şey yok. Bize gözleri gibi bakıyorlar(!) ve üzerimize titriyorlar(!). Her an gözetip kolluyorlar. Bir ilgi, bir ilgi, sorma gitsin. Sigaralarımızı yakıyorlar ve

sigaramızı bitirene kadar da eşlik ediyorlar. İtibarlı konuklarınız burada. Beni benden koruyorlar işte. Bu komedinin bir parçası olarak iyi zevk alıyorum. Neden belli. Bizim kararlılığımız, inancımız, irademiz ortada. Buna karşı buldukları tek yöntem de bu. Sanki yöntem bulunabilirmiş gibi. Eylemimizi, her ne kadar suskunlukla boğmaya, görmezden gelmeye çalışsalar da, Ölüm Orucu eyleminin etkisi ortada. Kulaktan kulağa da olsa yayılıyor. Bu korkutuyor sermaye sınıfını. Yarını olan sınıf biziz, proletaryanın yarını var, ama sermaye sınıfının yarını yok. Rahat olan benim, diken üzerinde oturan onlar.

....

Canım yoldaşlarım, yoldaşım, Bana müsaade. Kartal'a yazacağım sizden sonra. Gazeteler geliyor, onlara göz atacağım. Ben sizi merakta bırakmam, yazarım. Gençlerin eli ceviz taşlamıyorsa ne yapıyorlar; onların da mektuplarını bekleyeceğim.

Her zamanki gibi sizi çok seviyorum. Sımsıkı kucaklıyorum sizi.

Sevgi, özlem ve bağlılıkla...

Remzi

Ümit Günger İzmir'de Anıldı

Zindanlarda sürmekte olan savaşta, 110. devrimci tutsak da ölümsüzleşti. 30 Mart 2004 Çarşamba günü bedenini tutuşturarak ölümsüzleşen Ümit Günger için, İzmir'de de TAYAD'lı ailelerin düzenlediği bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklaması, 3 Nisan Cumartesi günü saat 13:00'da Konak Sümerbank'ın önünde başladı. "TAYAD'lı Aileler" imzalı, "107-108-109-110 Tecridin Kaldırılması İçin Daha Kaç İnsan Ölecek" ve "Baskılar Bizi Yıldıramaz" pankartlarının açıldığı basın açıklamasına, Mücadele Birliği okurları da destek amaçlı katılımında bulundular.

İstanbul'da yaşanan gözaltı ve saldırılara da değinilen basın açıklamasında, iki gündür İzmir'de süren ve 4 kişinin gözaltına alındığı saldırılar da vurgulandı.

Eylemde sık sık "Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tut-saklara Özgürlük", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın" sloganları atıldı.

Okunan basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem, 13.20 civarında sona erdi.

Yeni Evrede Mücadele Birliği/
İzmir

SALDIRILAR KARŞISINDA DEVRİMCİ DAYANIŞMA

Basına ve kamuoyuna;

Aralarında İdil Kültür Merkezi'nin de bulunduğu çeşitli kurumlara yapılan baskılar, tekelci burjuvazinin içinde bulunduğu çirkinliğin bir sonucudur.

Daha dün seçim meydanlarında; AB, Kopenhag Kriterleri, demokrasi, insan hakları ve özgürlükleri, basın, yayın, kültürel ve sanatsal haklardan bahsedenlerin nasıl iki yüzlü ve sahtekar olduklarını biliyor ve görüyoruz.

Burjuva kültüre karşı mücadele veren dost, kardeş kurumlara yapılan saldırıları öfke ve nefretle kınıyoruz. Buradan bir kez daha sesleniyoruz egemenlere:

Çürümüş, yoz kültürünüzü yok edene kadar,
Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla!

Ayıışığı Sanat Merkezi
İzmir Şubesi

TC'NİN KIBRIS SERABI BİTİYOR

BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın çağrısıyla İsviçre'nin Burgenstock beldesinde 30 Mart tarihinde yapılan Türkiye, Yunanistan, Kuzey Kıbrıs ve Güney Kıbrıs yönetimlerinin katıldığı toplantıda, Annan taraflara planın son şeklini sundu ve bunu 24 Nisan tarihinde referanduma götürülmesini istedi. Annan, dördüncüsünü sunduğu plan için "24 Nisan'da artık bu planla başka bir plan arasında değil, bu planla çözümsüzlük arasında bir tercih yapılacağını" söyledi. Ve toplantı taraflar herhangi bir anlaşmaya varmadan sona erdi. Şimdi sorun orta yerde duruyor. Ve referandum merkezde olmak üzere tartışılıyor. Tartışmayı hararetlendiren şeylerden biri de AB ve ABD'nin ayrı ayrı, eğer Kıbrıs'taki her iki kesimde referanduma "evet" derse birleşik bir Kıbrıs Cumhuriyetine ekonomik yardım teklifinde bulunması oldu. Bu durumda 24 Nisan tarihi adeta, taraflara Avrupa Birliğinin 1 Mayıs'ta yapacağı genişleme toplantısı öncesi sunulmuş son bir şans gibi. Eğer bu tarihe kadar bir çözüm bulunmazsa Kıbrıs'ın bölünmüşlüğü devam edecek. Ve Kıbrıs Rum Yönetimi adanın temsilcisi olarak Kıbrıs Cumhuriyeti adıyla AB'ye girecek. Bu da doğrudan Türkiye'nin AB ile ilişkisine yansıtacak; çünkü ortaya bu kez tam bir keşmekeş çıkacak: Türkiye

belli bir kesimini işgal ettiği bir birliğe girmek için çabılıyor olacak. Bu durumda Türkiye ya AB sevdasından vazgeçecek ya da Kıbrıs sevdasından. Sorunun bu kadar keskin uçlarla ortaya konmuş olması Kıbrıs konusunda TC'nin bu güne kadar izlemiş olduğu resmi politikalarda bir çatlak da beraberinde getiriyor.

Ortada Kalmış Ateş Topu

Süre daraldıkça TC'nin Kıbrıs konusundaki sıkışmışlığı da artıyor. Şu anda bu konuda resmi bir devlet politikası oluş-

turulamıyor. Çelişkiler iyice su yüzüne çıkmış durumda. Devleti oluşturan kurumlardan her biri ateş topunu bir başkasının üzerine atıyor. MGK konuya dair son aldığı kararda Annan Planına ilişkin "süreci başlatmak hükümetin taktirinde" diyerek bir yandan Annan Planına yeşil ışık yakarken bir yandan da bunun geri tepmesi sonucu oluşabilecek her türlü zarardan kendisini koruma dürtüsüyle hareket ediyor. Ola ki süreç "devlet-i Ali'nin yüksek menfaatleri"ne dokunacak şekilde işleyecek, bunun bütün sorumluluğunu hükümete yıkıp işin içinden sıyrılmayı düşünüyor. Ordu da aynı düşünceye sahip. Genel Kurmay Başkanı Hilmi Özkök son yaptığı açıklamada MGK'da belirleyici olan düşüncesini yeniden gündeme getirdi ve topu hükümete attı. AKP hükümeti en azından şimdilik bu ateş

topunu tutmak zorunda olduğunu biliyor. Ve başbakan "her devrin adamı" gibi ip üzerinde oynamayı sürdürüyor. Bir bakıyorsanız Türkiye'ye gelen ve Annan Planına karşıtlığıyla bilinen Denktaş'la samimi pozlar veriyor, bir bakıyorsanız Denktaş'a ateş püskürüyor: "Ne anlatacaksan git Kıbrıs'ta anlat" diyor, "Neden Türkiye'de konuşuyorsun. Türkiye'ye gelip de bazı marjinal guruplarla (kastettiği MHP, İP ve MP'dir -bn-)biraraya gelmesini maalesef üzüntüyle izliyo-

rum.” Bunun karşısında Denктаş yıllar yılı savunduğu şovenist çizgiye daha da sıkı sarılıyor. Burgenstock görüşmelerine katılmayan Denктаş “Gerekli önlemler alınmadığı, Rumlar içimize bırakıldığı, her türlü serbestlik (dolaşma, yerleşme, mal-mülk alım satımı) tanındığı taktirde 10-15 yıl içinde Kıbrıs’ta Türk kalmaz.” diyerek tüm faşistlerin duygularına hitap ediyor. Her ne kadar Denктаş bu tür duygusal konuşmalara bugüne kadar ancak MHP ve İP’lilerin yüreklerinin yağının eridiğini bilse de, bildik, şovenist, ırkçı tavrından vazgeçmiyor. Kuzey Kıbrıs’ta ise Denктаş’ı destekleyen artık sadece, bir ara kanlı-bıçaklı olduğu Derviş Eroğlu liderliğindeki UBP (Ulusal Birlik Partisi) var. Oğlu Serdar Denктаş dahi artık Kıbrıs’ta geleneksek politikaların devamından yana değil. Bu durumda Denктаş, terkedilmiş, değeri anlaşılmamış yalnız adamı oynuyor.

Referandumda Ne Olabilir?

Son gelişmeler Referandumda Türk tarafının “Evet” diyeceği ama Rum tarafının “Hayır” diyeceğini gösteriyor. Kıbrıs Türk kesimi başbakanı Mehmet Ali Talat sadece Türk kesiminin değil Rum kesiminin de “evet” demesi için deyim yerindeyse mekik dokuyor. O, “Kıbrıs Rum Kesimi”nin Kıbrıs Cumhuriyeti olarak AB’ye girmesinden sonra Kuzey Kıbrıs’tan Güney’e geçecek iş gücünün farkında. Bir anda elinde adada bulunan ordu mensuplarının ve kumarhanelerin rantiyeye ekonomisinden başka bir şey kalmayacağını, üretken sermayenin de Güney’e kayacağını gözlemleyebiliyor; bunun Kuzey Kıbrıs’ta büyük toplumsal olaylara neden olacağını iyi biliyor Talat. Bu da sahnenin önünde oynanan bütün oyunlara rağmen, olayın arkasında madde üretim ilişkilerinin belirleyici olduğunu ve en nihayetinde yönetenlerin kararlarını devrimci gelişmelerin baskısı altında aldığını gösteriyor.

Uluslararası sermaye açısından bu çok daha böyledir; Kıbrıs üzerinde AB ile ABD arasında tarafların omuzları üzerinden bir savaş sürüyor. ABD Türkiye’yi AB ise Yunanistan’ı destekler görünüyor. Haliyle Kıbrıs aynı zamanda emperyalistler arası bir hegemonya savaşına da neden oluyor.

Kıbrıs Rum Kesimi’nde referandumda “Hayır” deme eğilimi giderek ağırlık kazanıyor. Kıbrıs Rum Kesimi başkanı Papadopoulos’un Annan Planı’nın son haline karşı çıkması ve referandumda “hayır” oyu verilmesini istemesinden sonra Güney Kıbrıs’ın en güçlü partilerinden biri olan AKEL’in de referandumda “hayır” oyu verilmesi kararı bir anda tüm dengeleri altüst etmiş görünüyor. Komünist kimliğiyle bilinen ve sorunun çözümünü halkların kardeşleşmesinde gören AKEL, referandumun birkaç ay daha ertelenmesini istiyor. Bu yapılmadığı taktirde herkesi “hayır” demeye çağıran AKEL’in Güney Kıbrıs Rum halkı üzerinde etkili olmaması beklenemez. Yunanistan ise henüz daha tavrını açıklamış değil. ABD’nin Yunanistan’ın biran önce plana “evet” demesi gerektiği yönündeki ısrarının Yunan hükümeti üzerinde nasıl bir etkisinin olacağını kestirmek güç; ama peşinen böyle bir dayatmayı kabul etmeyecekleri anlaşılıyor. Yunanistan, bu sorunda

Kıbrıs üzerinde AB ile ABD arasında tarafların omuzları üzerinden bir savaş sürüyor. ABD Türkiye’yi AB ise Yunanistan’ı destekler görünüyor. Haliyle Kıbrıs aynı zamanda emperyalistler arası bir hegemonya savaşına da neden oluyor.

AB ile birlikte hareket etmenin kendisi açısından yararlı olacağını düşünüyor. Bu da ada üzerinde Türkiye ve Yunanistan üzerinden ABD ile AB’nin savaşının süreceğini gösteriyor. ABD’nin Büyük Orta Doğu Projesi’nde Kıbrıs’ın olmadığını düşünmek politik körlük olurdu; adaya asker göndermeyi düşünceleri çok daha büyük hesaplar içinde olduklarını gösteriyor. Bu durumda ABD’nin AB’ye rağmen Kıbrıs Türk Kesimi’ne hatta adanın tümüne yerleşmesi işten bile değil. ABD yitirdiği üstünlüğü askeri anlamda ele geçirme konusunda hiçbir sınır tanımıyor ve Kıbrıs onun açısından büyük bir önem taşıyor.

Annan Planı Çözüm mü?

Bu soruya olumlu cevap vermek mümkün değildir. Tarafları memnun edip etmemesinden öte her şeyden önce bu planın emperyalistlerce hazırlandığı ortada. Emperyalizmin hiçbir zaman halkların lehine bir şey yapmayacağını, onların özgürlüğünü garanti altına almayacağını bildiğimize göre, elbette bu plan soruna toplumsal bir çözüm getirmiş olmayacaktır. Getirdiği “çözüm” ise kısa ve uzun vadede uluslararası sermayenin çıkarlarına hizmet edecektir. Kıbrıs’ta bulunan iki halkın da buna dikkat etmesi ve çözümü başka bir yerde aramaları gerekiyor. Bu referandumda “evet” ya da “hayır” denmesinin sorununun çözümü açısından hiçbir değeri yok. Kıbrıs halkı, bir bütün olarak toplumsal kurtuluşu hedeflemediği sürece Kıbrıs sorunu devam edip gider. Bu nedenle sorunun kalıcı çözümü için adadaki emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin son bulması gerekiyor. Adada işgalci konumda bulunan tüm güçler çekilip gitmeden bir çözüm mümkün değildir. Birleşik ve sosyalist bir Kıbrıs’ın kuruluşunun ilk koşulu, bunu sağlayacak olan bir toplumsal devrim olacaktır. Şimdi Kıbrıs’ta bulunan tüm sosyalist ve devrimci güçlere düşen bunun başarılması olacaktır. □

IRAK'TA SON TANGO

İşgalin ilk gününden beri kesintisiz devam eden direniş, “Şii İsyanı” ile birlikte bir topyekün direniş hareketi biçimine büründü. Çatışmalar hızla yayıldı. Gelişmeler ABD ve ortaklarını çok güç duruma soktu. Batan gemiyi ilk fareler terk edermiş. Irak'ta işler biraz sarpa sarınca ilk kaçanlar da kukla Geçici Hükümet'in bazı “bakanları” oldu. İstifalar “halktan yana” bir görünüm ve işgal karşıtı açıklamalarla gerekçelendirildi. Bu, açıkça direnişin gücünün bir çeşit kabulü demektir.

ABD işgaline karşı mücadele hep vardı. Çeşitli kesimler, gruplar, halkın önemli bir kesimi bu direniş hareketinin içindeydi. Direnişi salt silahlı direniş olarak görmemek gerek. Tam tersine, askeri biçimlerin yanı sıra siyasal, iktisadi, toplumsal... her alanda gelişen bir harekettir o. Biçim zenginliği ve direnişin kendiliğindenliği onun yaygınlığını gösterir. Ne kadar geniş halk kesimlerini kapsadığının ifadesidir. Daha önce de belirttiğimiz gibi kendiliğinden ve dağıntık bir direniş, bir taraftan hareketin güçsüzlüğü demektir; ama, diğer taraftan, köklü nedenlere dayanan bir direniş hareketi olduğu ve bunun sürekli yaygınlaştığı anlamına gelir. **İşgalin bizzat kendisi, onun korsanca niteliği, zorbalığı, vahşiliği bu köklü nedenin ta kendisidir.**

ABD, pervasızlığı ve saldırganlığıyla, uyguladığı korsanca politikalarla direnişi tetikleyen, onun yaygınlaşmasına sebep olan taraf oldu. Sonunda, bu zamana kadar silahlı direniş biçimlerine başvurmamakla yetinen Şiiler de silaha sarılarak savaşmaya girişti. Direniş safırlarındaki toplumsal/mezhepsel bölünmeler bir kenara bırakılmaya, ortak bir direniş cephesi örülme-ye başlandı.

“Sanki Savaş Yeni Başlıyor”

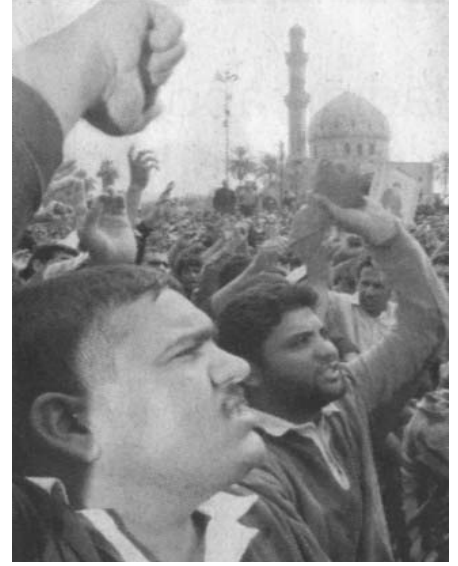
Çatışmaların şiddetlenmesiyle bütün basın bu manşeti kullandı. Tanklar a-

lev içinde kalıyor, helikopterler düşüyor, bombalar yağıyor... Gerçekten de savaş yeni başlıyordu.

Görünürde çatışmaların tırmanışı Felluce olayları ile başladı. Bir ABD konvoyuna saldırıldı. Yanarak ölen işgalcilerin etrafında sevinç gösterileri yapan halk, yanmış cesetleri araçlardan çıkardı, parçaladı ve parçalarını köprüye astı. “Batı'nın kibar hanım ve beyleri”nin kanın dondurduğu görüntüler emperyalist medyada günlerce gösterildi. Böylece yapılacak ABD misillemesi için gerekli öfke yaratılacak, cesetleri parçalayanların “insanlık-tan çıkmış bir güruh”, “ölümü hak eden katiller” olduğu herkese gösterilecekti. Sanki insanları acımasızca işkenceye tabi tutan, döverek öldüren, tecavüz eden, mallarını yağmalayan, her türlü insani değerini hiçe sayarak dünya tarihinin en vahşi soyguncuları olduklarını kanıtlamış olan kendileri değilmiş gibi ABD, direnişçilerin “korkunç gaddarlıkları üzerinde şövalyelik taslayan” basın tekellerine dayanarak, “bunun gene de bir halk savaşı olduğunu” gözlerden saklamaya çalıştı. Ve ardından Felluce'ye yönelik saldırı dalgasını başlattı.

Aynı dönemde Şii lider El Sadr'ın gazetesi kapatıldı. Bu olayı protesto eden halkın üzerine ateş açılması ve 40'tan fazlasının öldürülmesi, “Şii İsyanı”nın patlaması için yetti. Sanki Irak halkı böyle bir “genel bahane” arıyordu ayağa kalkmak için. Bir anda tüm Irak, hatta savaş nedeniyle daha önce çevre ülkelere göç etmek zorunda kalan Iraklılar bile harekete geçti. Havadan ve karadan bombardımana tutulan Felluce'ye akın başladı. Halk, ABD'nin askeri barikatlarını aşarak kentteki direnişçi kardeşlerine yardım malzemeleri ulaştırdılar.

Bu arada çatışmalar sürekli tırmandı. 10 gün içinde 700'ü aşkın Iraklı katledilirken, 90'dan fazla işgal askeri öldürüldü.

Bu rakamlar savaşın şiddetini göstermek için yeterli olsa gerek.

İşgalciler Yenilmeye Mahkum

Direniş ateşinin dört bir yanı sarması, işgalcileri paniğe sürükledi. ABD, İsrail'den ödünç aldığı yöntemlerle ölçsüz bir şiddetle kentlere saldırırken, aslında bu panik ruh halini yansıtmaktan öte bir şey yapmış olmuyor. Öte yandan dünya kamuoyunda gittikçe büyüyen öfkenin şimşeklerini üzerine çekiyor. Kendi ülkesinde bu emperyalist haydutlar köşeye sıkışıyor. Şimdiden rezil rüsva oldular. Bütün yalanları bir bir ortaya çıkıyor. Irak'ta uğranılan başarısızlık, “içeri”ye yoğun bir güvensizlik, emekçilerin tepkisi ve burjuva muhaliflerin karşı atakları şeklinde yansıyor. En başta Bush yönetimi, bu faşist çete, sürekli yıpranıyor.

Irak Direnişi ve tüm dünyada sokaklara akın eden emekçi yığınlar, savaşın birinci yılı daha yeni dolmuşken, bu yağmacı emperyalist güruhu işte bu hallere düşürmeyi başardı. Şu anda çatışmaların yavaşlaması, El Sadr'ın geri adım atıyor oluşu, göstermelik ateşkesler... Varolan egemen eğilimi, gelişmelerin yönünü değiştirmez. ABD Irak'ta çıkışı olmayan bir batağa saplanmış. Şimdi suç ortaklarıyla birlikte “Irak'tan çekilmeyeceğiz”, “kaçmayacağız” türünden hamasi nutuklar ardına sığınmaya çalışsa da, ardına bakmadan kaçacağı günler yakındır. Bugünlerde basının karşısında arz-ı endam eden çete üyelerinin yüz ifadelerine bakmak bile, bu gerçeği görmek için yeter. Şimdiden kendi geleceklerinin yasını tutmaya başladıkları her hallerinden anlaşılıyor. □

Halkların Katili NATO'YA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

NATO'nun 28-29 Haziran'da İstanbul'da yapmayı düşündüğü toplantının hazırlıkları sürüyor. Devrim ve karşı-devrim, kendi cephelerinden hazırlıklarını yapıyor. Türkiye şu anda mayınlı bir tarla görüntüsünde. Ne zaman büyük patlamaların olacağını kestirmek pek mümkün değil. Bu aslında sadece NATO zirvesiyle ilgili bir durum da değil. Türkiye, uzunca bir süredir sadece sınıflar arası değil, emperyalistler arası çelişkilerin de odaklandığı yerlerden biri durumunda. Son süreçte Irak'taki direnişin gelişimi ve ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ni açıklamasıyla birlikte Türkiye'nin bölgedeki misyonu da iyice belirginleşmeye başladı. ABD, yeni projesinde Türkiye'ye üs olma misyonu biçiyor. Bu, halklara yönelik bir çok saldırının Türkiye üzerinden yapılacağı anlamına geliyor. Hem Türkiye'deki NATO üslerinin kullanımı hem de Türkiye'nin bir mızrak ucu olarak bölgeye saplanması ile bu yapılmak istenecektir. TC'nin savaş hükümeti buna dünden hazırdır. Onların koşar adım bu işe kalkışmasını engelleyen tek şey, içeride devrim karşısında zayıf düşecek olmaları ve aynı zamanda böyle bir durumda devrimin nesnel zemininin güçlenecek oluşudur.

Artık Tüm Dünya Eylem Alanıdır

İstanbul'da yapılacak olan zirvede konuşulacak konuların başında Ortadoğu geliyor. ABD, Ortadoğu'ya nasıl tam anlamıyla yerleşebileceğinin hesaplarını yapıyor. Bu zirve, aynı zamanda emperyalistler arası çelişkilerin su yüzüne çıktığı bir zirve olacak. Ve bu çelişkileri daha da derinleştirecek

olan İstanbul'da yapılacak olan eylemler olacaktır. Daha şimdiden Türkiye anti-kapitalistlerin, anti-emperyalistlerin küresel eylem alanı ilan edildi. Artık emperyalist-kapitalist sistemin temsilcilerinin ekonomik, askeri ya da siyasi olsun, tüm zirveleri büyük gösterilere sahne oluyor. Neredeyse bütün bir dünya eylem alanı haline almıştır. "Terörizm" heyulası ile insanları korkutmaya, baskı altına almaya çalışanlar, zirvelerini altın kafese de saklasalar, işçilerin ve emekçilerin öfkesinden kurtulamıyorlar. Artık tüm dünya onları tanıyor. Örneğin NATO'nun emperyalizmin halklara karşı katliam aygıtı olduğunu bilmeyen yoktur. NATO'nun kuruluşunun felsefesinde bu vardır. Sosyalist sisteme karşı kurulmuş ve kurulduğu andan bugüne halklara saldırılarını aralıksız sürdürmüştür. Onu şimdi daha pervasız yapan, karşısında sosyalist bir pak-tın olmayışıdır. SSCB önderliğindeki Varşova Paktı varken, NATO, halklara böyle pervasızca saldıramıyordu.

Buna rağmen ABD egemenliğindeki NATO, her şeye kadirdir değildir. Emperyalistler arası çelişkilerin bir yansıması olarak içte sorunlar yaşamaktadır. Yine NATO'ya üye olan ülkelerin içinde buldukları ekonomik ve siyasi kriz, onları zaafa uğratmaktadır. Ve en önemlisi, karşısında birleşik bir halk cephesi gördüğünde NATO'nun ne kadar acz içinde kaldığını biliyoruz.

Şimdi emperyalizmin askeri örgütüne karşı eylemleri yükseltme zamanıdır. NATO üslerinin, bulunduğu topraklardan sökülüp atılması, ona hiçbir yerde zirve vb. yapma şansının tanınmaması, emperyalist-kapitalist sistemin sıkışmışlığını arttıracak, bunalımını derinleştirecektir. Emperyalizm, bunu bildiği için devrimcilere saldırılarına hız verdi. Önümüzdeki dönemde muhtemelen bu daha da artacaktır ve belki de devrimcilere, komünistlere karşı bir "sürek avı"na dönüştürülecektir. Ancak emperyalizm ne yaparsa yapsın; onun savaş örgütü, halklara karşı savaşı dünya üzerine ne kadar yaysa yaysın, sonuç değişmeyecektir: emperyalist-kapitalist sistem çöküşten kurtulamayacaktır.

Tarih hükmünü vermiştir bir kez. Dünyanın emeğin olaçağı günler uzakta değildir. Emeğin dünyasını kurmak için tüm halklar ayağa kalkmalı, proletarya önderliğinde savaşmalıdır. Şimdi yapılması gereken, NATO'ya bu topraklar üzerinde bir zirve yaptırmamak, Bush'a illa bir yere gidecekse, cehennemin dibine gitmesini söylemektir.□

NATO Protestosuna Polis Engeli

NATO Halkla İlişkiler Departmanı ve Ege Üniversitesi işbirliğiyle Konak Atatürk Kültür Merkezi'nde düzenlenen "NATO'nun Değişim Süreci Durumu" konulu konferans protesto edildi.

5 Nisan 2004 günü gerçekleşen ilk konferansı protesto etmek için saat 10:00'da Konak Yeni Karamürsel (YKM) önünde bir araya gelen 150 öğrenci, polis engeliyle karşılaştı. "NATO Defol Bu Memleket Bizim" pankartı taşıyan öğrencilerle çevik kuvvet arasında çıkan çatışmada birçok öğrenci yaralandı. "NATO'dan Çıksın Üsler Kapatılsın", "Yankee Go Home", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Katiller Halklara Hesap Verecek", sloganlarının atıldığı eylem, okunan basın açıklamasından sonra kitlenin dağılmasıyla sona erdi.

AKM'de gerçekleşen konferansa katılan Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatların, konferansın başında ABD ulusal marşı okunmasını, emperyalistlerin ve NATO'nun politikalarını protesto eden konuşmalarının ardından, konferans sa-

lonunu terk ettikleri bildirildi.

Ege Üniversitesi İktisadi Ve İdari Birimler Dekanlığı'nca sonradan yapılan basın açıklamasında konferansta ABD ulusal marşının okunduğu yalanlandı.

6 Nisan Salı günü saat 09.30'da tekrar AKM önündeki otobüs duraklarında bir araya gelen yaklaşık 50 kişinin basın açıklaması girişimi, polis tarafından engellendi. Çevik kuvvet polisinin kitleye saldırıp 5 kişiyi gözaltına alması üzerine, kısa süreli taşlı çatışma çıktı. Dağılan kitle tekrar bir araya gelip oturma eylemi gerçekleştirdi. Mücadele Birliği okurlarının da katıldığı eylemde ESP, EKB, Halkevleri, İşçi Mücadelesi dergisi, YDG, Öğrenci Koordinasyonu, DGH, Özgür Gençlik, İzmir Gençlik-Der'li öğrenciler, Partizan ve HÖC imzalı ortak basın açıklaması okunduktan sonra, "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Halkların Katili NATO Ülkemizden Defol", "Katil ABD Ortadoğudan Defol "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atan kitle, Konak Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdikten sonra dağıldı.

Gözaltına alınan 5 kişi Bayraklı Adliyesi'ne çıkarıldıktan sonra akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

"Çocuklarımıza İnsan Olarak Kalmanın Yolunu Ancak Böyle Gösterebiliriz"

Bazı özel işlerim nedeniyle memlekete gitmem gerekiyordu. Daha otogardayken bizim oraların şivesi kulağıma iliştiğinde "Hep bir hallı Turhallıyız, Biz bize benzeriz" diye geçti içimden. Uzun bir yolculuktan sonra hedefe varmışım. Yeşilirmak'ın sisi, kömür kokusuyla yere kadar inmiş, kışın soğuk yeli yüzüme çarpmıştı.

Yakın akrabalarımın bir kaç gün geçirdim. Bir süre sonra televizyon programlarının özel sohbetlerimizi işgal ettiğini fark ettim. Popstar, Biri Bizi Gözetliyor, Biz Evleniyoruz... Bunları izlememişim. Bu tür programların gelişimimize katkı sağlamayacağını, gündemi saptırmak, insanları oyaltmak, uyutmak için var olduğunu anlattım. İnsanlararası iletişim kopukluğu-

nun sistemden kaynaklandığını, asıl hedefin sistem olması gerektiğini söyledim.

Sonra Amasya yoluna indim. Çocukluğumun geçtiği yerlerdi burası. Bir çok tanıdık vardı ama kişilikleri gibi yüzleri de değişmişti. Zoraki hatırsoran, yüzüme bakmayan insanlar. Yani ilgilendikleri için değil! Neyse ki hala geriye kalan insanlar var. 12 Eylül'ün faşist tezgahlarından geçmiş, sarkat kalmış, kendi sözüyle, "çocuklarıma onurlu, gururlu bir yaşam bıraktım" diyebilmek için. Bu insan 68 kuşağından ayakta kalan koca bir çınar gibiydi. Onunla olan sohbetim boyunca geçmişten bugüne bir köprü oluştu. Eşine karşı saygı ve sevgi dolu davranışı gözümünden kaçmadı. Ona yardımcı

olmaya çalışan, zorluklarla dalga geçen, yorulan ama eğilmeyen yılmaz bir nefer. Seçimlerle ilgili konuşmasında "Türkiye'de siyasetin nabzı seçimler döneminde artıyor. Bizler, seçim kampanyasına güçlü katılmalyız. Seçimlerin bir hiç olduğunu, sorunların çözümünü sandıkta bulamayacağımızı; seçimlerin bir pay kapma kavgası olduğunu anlatmalıyız. Evsiz bıraktıkları, sefil duruma düşürdükleri insanlara gıda-giyecek yardımı yaparak oy ticareti yapıyorlar. Hepsi böyle. Bir kuşatma altındayız. Boşvermişlik, korku... gününbirlik yaşar hale geldik. Bizler, kendimizi korumalyız, direnmeliyiz. Bu da ancak örgütlü olmakla mümkün. Çocuklarımıza insan olarak kalmanın yolunu ancak böyle gösterebiliriz."

Geç vakit odama çekildiğimde bunları arkadaşlarla paylaşmalıyım, diye düşündüm. Ertesi gün geriye dönerken yol boyunca hala kendi kişiliklerini koruyan insanların var olduğunu bilmenin, bazı şeylerin sadece geçmişte, kalmadığını görmenin mutluluğunu yaşıyordum.

**Bir Y.E.Mücadele Birliği Okuru/
İzmir**

Devrim Bayrağı İle 1 MAYIS'TA TAKSİM'E

Merhaba sevgili yoldaşlar;
İşte, yine mücadele, kavga, isyan dolu bir Mart ayını daha umutla ve özgürlük sloganlarıyla geçirdik.

Önce 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladık, yüreğimiz tüm dünyanın ezilen ve sömürülen kadınlarıyla birlikteydi; ardından da 12 Mart, faşizme karşı bütün bir halkın öfkesi olan Gazi Ayaklanması'nın yıldönümü; zindandaki tutsakların Ölüm Orucu eylemlerini güneşe yaptıkları yolculukla taçlandırmaları... Muharrem Karademir ve Günay Öğrener! 13 Mart'ta üç savaşımcımızın kavga bayrağını yükselttik; 16 Mart'ta Beyazıt'ta ve Halepçe'de katledilenlerin kini vardı içimizde; 21 Mart'ta da Demirci Kawalardan bugüne uzanan mücadele tarihinde onyıllardır üzerlerindeki baskıya, sömürüye, yok saymalara karşı serhildanlarla Newroz'a yürüyen ve Sema Yücelerle ölümsüzleşen Kürt halkı ile iç içeydik. Dopdolu yaşanan Mart ayından sonra, şimdi de önümüzde 1977 yılında Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs'ta 37 işçinin tarihe kanlarıyla yazdıkları savaş günü var.

Sizleri Mart ayının bütün isyan ve mücadele ruhunu 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı olan Taksim'de sürdürmeye davet ediyoruz.

Gelin, 1977 1 Mayıs'ında vahşice katledilen işçileri, onlara yakışır bir şekilde, yani leninistçe analım!

**YAŞASIN 1 MAYIS!
1 MAYISTA TAKSİM'E ÖZGÜRLEŞMEYE!**

Y.E.Mücadele Birliği Okuru/İKİTELLİ

“İnsanın Gelişmesi Önündeki Engeli Aşmanın Tek Yolu Sosyalizmdir”

Merhaba Mücadele Birliği okurları; öncelikle sizlere kendimi kısaca tanıttım. Ben 22 yaşında bir inşaat işçisiyim. Memleketten 4 ay önce çalışmak amacıyla İstanbul'a geldim. Ben, kapitalist sistemin insanları robotlaştırdığını ve düşüncesini nasıl gerçek sorunlardan özentiyeye ve bencillığe nasıl kaydırıldığını kendimce anlatmaya çalışacağım.

Kapitalist sistemde insanların tek derdi, karınlarını doyurmaktır. Ve insanlar bu yüzden çok dar bir açıdan hayata bakarlara. Güncel, zor hayat şartlarında insanlıklarını unuturlar ve böylece duyarsızlaşırlar. Bu düzende mantık yoktur. Sistemin her zaman insanların üzerinde büyük baskı ve oyunları vardır. Halbuki bu çağda insanların derdi ekmek değil, bilim olmaydı. Halkımız tarih boyunca ezilmiş ve sömürülmüştür. Bir türlü sesini duyuramamıştır. Bu bozuk sistem, yirmi dört saat bizimle birlikte. İnsanlar gerçek sorunlarla değil de, farklı ve saçma şeylerle ilgileniyor. Mesela “şu dizide şu oldu, bu arkadaş şu telefonu kullanıyor”, şeklinde konuşmalar çok yaygın; savaşa gider gibi futbol maçına gidiyor insanlar. Bütün dünya gidiyor uzaya, biz ise ayakta durmasını bilmiyoruz. Çözüm, mücadele ve sorunlara duyarlı olmaktan geçiyor. İnsanların bencilliği unutup, birlik ve beraberlik içinde olması gerekiyor. Amacımız sosyalizmi kurmak olsun. Adaletsiz bir

dünya değil, bütün insanların eşit haklara sahip olacağı, hiçbir sorunun olmayacağı bir sistem kurmalıyız. İnsanlar kaderlerini kendileri belirler. Zaten, kadercilik bana göre doğru bir düşünce değildir. İnsanın bağımsız olarak kendini sorgulaması ve karşıdaki insanı kendisi gibi görmesi gerek. Bir insana haksızlık yapıldığı zaman, karşı çıkması gerekiyor. Ne olursa olsun insanın her adımı bilimsel ve mantıklı olursa, hayatta başarılı olacağı kesin. Artık bu çağda ayrımcılığı ortadan kaldırmanın insanların yararına olacağı kesin. Eğer ayırım yapılırsa doğru ve yanlış arasında ayırım yapılmalı. İnsanların kendini ve bakış açısını genişletmesi, gelişen tekniğe ve hayata ayak uydurmaları zorunluluğu vardır. Olaylara kişisel bakmak değil, her yönüyle ve bağımsız bakmak doğrudur. Mantık kadar, insanın duyguları da önemlidir. İçinde bulunduğu hayat şartlarının bizi bire bir etkilediği ve yıpratıldığı kesindir. İnsanlar bağımsız düşünme yeteneğine sahip olmalıdırlar. Dünyada bu kadar acının ve zulmün neden var olduğunu kendimize sormamız gerekiyor. Kapitalist sistem insanın gelişmesi yönünde engeldir ve bu engeli aşmanın tek yolu sosyalizmdir.

Sargazi'den Bir İşçi

Saldırılar Şafağın Sökmekte Olduğunu Gösteriyor

Basına ve Kamuoyuna;

Kapitalist sistem, tüm dünyada olduğu gibi, yaşadığımız coğrafyada da bunalım içindedir.

Bunalım yapısaldır, çözümsüzdür, çıkışsızdır.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, artık yönetemiyor.

İşçi sınıfı, emekçi halklar ve onların öncü güçleriyle savaşıyor.

“Topyekün savaş”, emperyalist-kapitalist dünyada bütün yönleriyle hayata geçiriliyor.

Seçimlerin sayımı tamamlanmadan, “evet”lerin mührü kurumadan, emekçi halklar ve onların öncülerıyla girişilmiş olan savaş, dünya ölçeğine yayıldı.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, devrim güçlerine “ya burjuva düzene entegrasyon” ya da faşist terör diyor.

Halklara bağlılıkta feda ruhunu kuşananları, devrimci çizgisinde ısrar edenleri, legal mücadele alanlarından yoksun bırakmak istiyor.

Bu amaçla AB ve diğer emperyalistlerden aldığı destekle; kırdada, kentte, fabrikada, tarlada, okulda ve zindanda, kısacası hayatın her alanında, her başkaldırana saldırıyor.

Gözaltına alıyor, işkence ediyor ve katliamlarına devam ediyor.

Ekmek ve Adalet dergisine, okurlarına ve taraftarlarına, Anadolu’nun Sesi Radyosu’na, TAYAD ve diğer kurumlara yapılan saldırıları kendimize yapılmış sayıyor ve egemenlerin suratına bir kez daha haykırıyoruz:

Gözaltılarımız, Baskılarımız, İşkenceleriniz, Katliamlarımız Bizi Yıldırılmaz!

Yarın Bizimidir...

İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!

Bütün İktidar Emeğın Olacak!

Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi

İzmir Temsilciliği

Üzerinde yaşadığımız top-
raklarda, devrim
dalgasının büyü-
mesiyle birlikte
faşist devlet,
halklarımızın

Sistemin Yoz Kültürüne Karşı Alternatif: DEVRİMCİ KURUMLAR!

dinletileri, gençli-
đi ve insanlarımızı
zı geliştirici soh-
betler yapılmakta-
dır. Müzik grubu
çalışmaları, tiyat-
ro grubu çalışma-

beynini uyuşturmak, onları asıl kurtuluş yolları olan sosyalizmin yolunu gösteren devrimcilerden uzaklaştırmak ve kafalarını boş şeylerle doldurmak için; işçi ve emekçilerin yaşamlarının her yerinden içeri sızıyor ve tüm yaşamlarını kaplamak istiyor. İçerisinde her türlü pisliğin bulunduğu cafe-barlar, internet salonları, kahvehaneler, uyuşturucu, fuhuş ve kumar, emekçi semtlerinin en ücra köşelerini bile zaptetmiş, tv’de yayınlanan yoz programlar, evlerinin içine kadar girmiştir. Bu tarz yerler, özellikle gençliğe yöneliktir. Çünkü gençlik, kendi geleceğini ellerine almaya kalktığında, bu tekelci kapitalizmin yıkılışını getirecektir.

Bizler, devrimci kültür ve ahlakla ye-tiştik, hepimiz işçi ve emekçi çocuklarıyız. Kendi kültürümüzü yaşamak ve bizim gibi olan insanlara bu kültürü yaşatmak için kapitalist sistemin insanlarımıza zorla dayattığı yoz kültürü sokaklarımızdan ve genç beyinlerden temizleyeceğiz.

19 Aralık 2000 zindan katliamlarıyla birlikte Ölüm Orucu eylemine başlayan ve Ölüm Orucu eyleminin 183. günü olan 26 Haziran 2001’de ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan’ın da çalışanlarından biri olduğu Genç Ekin Sanat Merkezi (GESAM), şu anda İzmir’de, G.Antep’te ve merkezi Taksim olmak üzere İstanbul’un çeşitli emekçi mahallerinde (İkitelli, Sarıgazi, Gazi) açılan “Ayışığı Sanat Merkezi” olarak faaliyetlerini sürdürüyor. Sistemin işçilere, emekçilere ve gençliğe bulaştırdığı ve bulaştırmak istediği yoz kültürden kurtarmak amacıyla, halkımıza ulaşıyor ve ulaşmaya devam edecektir.

Ayışığı Sanat Merkezlerinin yoz kültüre karşı işçilerin, emekçilerin ve devrimcilerin kültürünü yaşatıp, “yeni insan”ları yaratma görevi, tüm baskılara ve tutuklamalara karşı devam edecektir.

İşçilerin ve emekçilerin destekleriyle çalışmalarını yürüten sanat merkezimizde söyleşiler, paneller, müzik dinletileri, şiir

ları devam etmektedir.

Bizler, tekelci kapitalizme karşı işçilerin ve emekçilerin başkaldırısına ve “yeni toplum”u yaratma çabalarına katılmak, devrimci kurumlarda sanat ve kültür yönünden mücadelelerine güç, kendilerine ses, soluklarına da soluk katmak amcındayız.

İşçiler, emekçiler, gençler; bilinçlenmek ve yoz kültürden arınmak isteyenler, Ayışığı Sanat Merkezi sizlerin desteğiyle güçlenecek ve sizlere gerçek kültürünüzü verecektir. Sizleri etkinliklerimize çağırıyor, kültürümüzü daha geniş kitlelere ulaştırabilmek için desteklerinizi bekliyoruz.

**UMUDUMUZ KAVGADA KAV-
GAMIZ SANATIMIZLA**

**İkitelli Ayışığı Sanat Merkezi
Emekçisi**

KENDİLİĞİNDENCİLİĞE SON VERMEK

Kendiliğindencilik, sadece sınıf hareketi içerisinde başgöstererek bir eğilim değildir. Zaman zaman örgütlü yapılar içinde de bu türden eğilimler başgösterebilir. Görece bir dağınıklığın yaşandığı dönemlerde kadroların her şeyi olurluna bırakması ve durumu idare etmeye çalışması şeklinde belirebilecek bu özellik, zamanla bir ataleti doğurur. İşler yürüyormuş gibi görünür ama aslında bu bir kolektif işleyişin sonucu olarak değil, daha çok birkaç insanın özverili çalışması sayesinde gerçekleştirilir. Ve i-tteklemeye yokuş yukarı giden bir araba ne kadar ilerlerse, kendiliğindencilikten kurtulamayan bir kolektif de o kadar ilerler.

Çalışmalarda Yoğunlaşma

Kendiliğindencilik bir nedeni de, dağınık düşünme ve dağınık çalışmadır. Her şeye birden yetişme, her şeye birden koşturma isteği, iyi bir niyetle yapılsa da sonuç değişmiyor. Her yere birden yumruk sallamaya çalışan birisi nasıl hiçbir yere etkili bir vuruş yapamıyor ve yorgun düşüyorsa, her yere birden yetişmeye çalışan bir kadro da hiçbir konuda tam anlamıyla istediği verimi alamayıp, yorulabiliyor. Oysa çalışmalarda yoğunlaşmayı sağlamak gerekiyor. Az sayıda insanla çok şey yapmaya çalışırken de bunu başarmak mümkündür. Burada önemli olan örgütlü düşünebilmek, kolektifin tüm parçalarını bir ahenk içinde çalıştırabilmektir. Birkaç insanın her işe birden koşuşturmasından, daha çok insanın daha uyumlu çalışması sağlanmalıdır. Bir insan bir çok konuda kendisini geliştirmiş olabilir, bu her işi o insanın yapıp başkalarının gelişimine engel olmasını getirmemelidir. Ya da yetenekleri ileri düzeyde gelişmemiş olanlar, “ne de olsa verili durum budur” diye her şeyi yetenekleri daha gelişkin olanlardan beklememelidirler. Yetenekler, zaman içinde, emek vererek geliştirilir. Hiç emek sarf etmeden “*ben zaten o konuda yeteneksizim; şu yoldaş o işi çok daha iyi yapar*” demek, işi üzerinden atmaktır. Bu, giderek işleri yapmak için yeterli sayıda insan olmamasından çıkar, yeterli sayıda insan olmasına rağmen, ancak birkaç insanın özverili çalışmasına bırakmaya dönüşür. Bu noktada herkesin kendisini gözden geçirmesi ve o güne kadar “yapamam” dediği işlere girişmeyi başarması gerekir.

Bir komünist hiçbir zaman yoldaşları ağır yükler altında ezilirken kayıtsız kalamaz; işleri başkasına bırakıp kendisi huzurlu bir dinlenmeye çekilemez. O çok çalışsa, çok yorulsa dahi yine de yapılacak bir iş olup olmadığına bakar, yoldaşların yükünü nasıl hafifleteceğini düşünür. Bir komünist hiçbir zaman “*ben sadece kendi işimi yaparım; bana verilen görevi yerine getiririm, sonrasıyla ilgilenmem*” diye düşünmez. Bir yerlerde aksayan bir yön gördüğünde bananeci davranmaz. Aksayan yanları bile bile görmezden gelmek, kendiliğindencilik ifrada vardır. Bir sorun varsa çözümü başkalarından beklemek kolektif düşünememek; kapitalist sistemin insanlara verdiği bireyci düşünme alışkanlıklarından kurtulamamak demektir. Bir komünist kendisini sadece kendisine verilen görevleri yerine getirmekle sınırlı görmez, yapılmamış işlerden de kendisini sorumlu tutar. Ve disiplinli bir şekilde kendisine nerede ihtiyaç varsa oraya koşar. Bir yerde kendiliğindencilik görürse, oraya müdahale

eder, durumun düzelmesi için çaba gösterir; bizzat kendi çalışmasıyla herkese örnek olur. Böylece memur zihniyetinin de kırılmasını da sağlar. Sadece belli bir zaman dilimlerinde, belli bir mekanda, belli işlerle uğraşmanın dönemin devrimci gelişimine ayak uyduramayacağını da gösterir. Memur zihniyetini aşmak, çalışmalarda yoğunlaşma göstermemek, dağınık bir çalışma gösterme değildir. Görev ve sorumlulukların en iyi şekilde belirlenmesi, her kesin üzerine düşeni en iyi şekilde yapması ve bunu yaparken kolektif düşünmesidir. Zamanı iyi kullanması, verimli çalışması ve kalan zamanını başka yerlerdeki işlere ayırmasıdır.

Denetleme Öz Disiplin

Kendiliğindencilik son vermek için herkesin üzerine aldığı sorumlulukları yerine getirip getirmediğinin denetlenmesi şarttır. Öz disiplin bir komünist çalışmada temel olmalıdır. Her kadro, kendiliğindencilik nasıl son verileceğini kendi kendisine sormalı ve yapılmayan işlerin nasıl hak edileceği, aksayan yönlerin nasıl düzeltilileceği, üzerinde fazla yük bulunan yoldaşların yükünün nasıl azaltılacağı üzerine kafa yormalıdır. Her kadro, öz disiplinini daha da geliştirmeli, yapabileceği işlerin sayısını arttırmalı, ama aynı zamanda her işi hakkıyla yapmalı, hiçbir şeyin üstünkörü, yarım yamalak yapılmasına izin vermemelidir. Bu tür yapılan işe yabancılaşma anlamına gelen alınan kararların uygulanıp uygulanmadığıyla ilgilenmeme, iyi bir denetleme yapma ya da zorluklar karşısında hemen havlu atma, kendiliğindencilik neden olan şeylerin başında geliyor. Bunu aşmanın yolu, öncelikle silkinip bu ruh halini üzerinden atmaktan geçiyor. Madem devrimci bir dönemde bulunuyoruz, bu tür sorunlarla uğraşmamızda devrimci döneme uygun olmalıdır. Sorunun çözümünü başka yerden beklememeli, kendi içimizde devrimi başlatmalıyız. Günümüzü planlamalı, görev ve sorumluluklarımızı, yapacağımız işleri yeniden ve yeniden gözden geçirmeli, bunları belirli bir sıraya koymalı, zamanı iyi değerlendirmeli ve sonra yapmaya girişmeliyiz. Büyük şairimiz Nazım Hikmet’in dediği, “*mutlu emeklerle mutlu dinlenmeler*” ancak böyle sağlanabilir. Az sayıda insanla en verimli çalışmayı yapmak mümkündür, yeter ki o az sayıda insan, kolektif bir ahenk sağlamış ve disiplinli bir çalışma yürütüyor olsun. Yeter ki hiç kimse işlerin kendiliğinden gidişinden memnuniyet duymasın, kötüye giden şeyleri düzeltmek, yoluna koymak için üzerinde büyük bir sorumluluk duysun ve çaba sarfetsin. Yeter ki kolektife ve kendisine sonsuz bir güven duysun. Aksamalar karşısında hemen havlu atmasın, sorunu kendi dışında aramasın; inatçı ve kararlı bir çalışma yürütsün.

Kolektif emek, emeklerin en güzeldir. Kolektif emekle yaratılan her şeyi gözümüz gibi korumak zorundayız. Hiçbir şekilde emeğimize yabancılaşamayız. Bu nedenle hiçbir şeyi kendiliğindencilik insafına terk edemeyiz. Hem kendi emeğimize hem de kolektif emeğe saygımız gereği kendiliğindencilik aşmalıyız. □

AYIŞIĞI GAZİ'DEN GÜLÜMSÜYOR

“Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla” şiarıyla çıktık yola. Uzunca bir süredir de yoğun bir çalışma içerisindeydik. Sistem işçi-emekçi sınıfların yaşadığı mahalleri ahlaki ve sosyal olarak yozlaştırmaya, çürütmeye çalışmaktadır. Bizim amacımız bu yoz kültüre karşı işçi-emekçi sınıfların kültürünü yani kendi öz kültürümüzü yaşatmaya ve yaymaya çalışmaktır. Burada yaşanan sorunları herkes biliyor ve konuşuyordu. Evet bizler de biliyorduk yaşananları ve alternatif bir çözüm olması niyetiyle başladık çalışmalarına. Deniz Gezmiş yoldaşın posterini bastırıp, ailelere, esnaflara gittik bağış için. Sohbetler ettik, kültür merkezimizi neden açacağımızı anlattık onlara. Onlar da bizi sonuna kadar destekleyeceklerini ve çok doğru bir şey yaptığımızı söylediler. Bizleri maddi, manevi yardımlarla ve en iyi dilekleriyle desteklediler. Bu şekilde 400'ün üzerinde işçiden, emekçiden bağış topladık. Bir dükkan kiralayıp hummalı bir çalışmaya başladık. Kim demiş ki olmaz diye. İstedikten ve inandıktan sonra oluyor işte. Tezgahını yapmak için kucağımızda tuğlalar taşıdık örneğin. İhtiyaçlarımızı giderirken birçok esnaf arkadaşın desteğini aldık. Tezgah mermeri, perdeleri, tüpü, kitaplığı... hepsinde onların katkısı var. Yoğun bir emeğin ve uzunca bir sürenin ardından hazır duruma getirdik Ayışığı'mızı.

Şimdi sıra açılış hazırlıklarındaydı. Yine emekçilerin desteğiyle el ilanlarımızı bastırdık. El ilanlarımızı genç arkadaşlarımızla birlikte birçok yere ulaştırdık. Açılışımızın 4 Nisan günü başlayacağını söyledik. 4 Nisan Pazar günü saat 16:00'da devrim savaşılarımızı saygıyla anarak başladı programımız. Konuşmanın

ardından halk türküleri söylendi. Ayışığı Şiir Topluluğun'dan gelen arkadaşın şiirleriyle coştuk hepimiz. Daha sonra arka arkaya gelen dostluk, sevgi ve başarı mesajları okundu. Ardından Grup Dırok'un söylediği türkülerle halaylar çekildi. Programımız böylece son buluyordu ama gelen misafirlerimizle beraber şiirler okuyup türküler söylemeye devam ettik. Geç saatlere kadar da birçok misafirimiz oldu.

Bizler işçilerle, emekçilerle açtık burayı ve birlikte yürütmeye karalıyız. Ayışığı Gazi'den tüm işçi, emekçi dostlara, sanatseverlere ve zindanlara selam olsun... MERHABA..

Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

“Emeğiyle Yaşayanların Dayanışmasını Örmek İçin Buluşuyoruz”

Reutlingen Emek Kültür Merkezi, uzun süredir devam eden çalışmaların ardından 28 Mart 2004 tarihinde yapılan bir etkinlikle açıldı. Kültür Merkezinin amacı ve hedeflerini anlatan bir metnin okunmasıyla başlayan etkinlik, Almanca ve Türkçe şiirlerin okunmasıyla devam etti. Daha son-

ra Leninist tutsaklar tarafından yazılan öykü ve şiirlerin düzenlenmesiyle oluşan, “Üç Çocuk Üç Öykü” adlı dinleti sunuldu. Verilen aradan sonra müzik dinletisiyle devam eden etkinlik akşam saatlerine kadar, birlikte söylenen türküler, okunan şiirler ve yapılan sohbetlerle sürdü. Etkinliğe, Ayışığı Sanat Merkezi Taksim, İkitelli, Gazi, Sarıgazi, G.Antep ve İzmir Şubeleri, DETAK, DÖB, Mücadele Birliği ve AGIF mesajlarıyla katıldılar.

“Emeğiyle yaşayanların dayanışmasını örmek için buluşuyoruz” şiarıyla yola çıkan REKM, Almanya'da yaşayan emekçilerin kendilerini ifade edebilecekleri bir kurum olarak yola çıkıyor. Kültür sanat alanında birlikte üretebilmek, toplumsal sorunlara birlikte çözümler arayabilmek, kültür merkezimizin başlıca hedefleridir.

Enternasyonal bir bakış açısı ile dünyada yaratılmış bütün ilerici değerleri sahiplenmeyi hedefleyen kültür merkezimiz, Türkiye ve Kürdistan topraklarında yaratılan bütün devrimci değerleri de diğer uluslardan insanlara taşımak amacındadır.

İleride yapacağımız bütün faaliyet ve etkinliklerimizde bu bakış açısı yol göstericimiz olacaktır.

**Reutlingen Emek Kültür Merkezi Çalışanları
ALMANYA**